

Cele mai bune femei de pe fața Pământului

*~ O explicație a faptului că adevăratele femei musulmane sunt
cele mai bune femei ~*

[Română – Romanian – روماني]

De: Faruq Post

Traducere:

***EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER
(EIRC)***

& Oana Fialcofschi

***Revizuit de: Alina Luminița Crăciun & Mariam Oana
& Diana Asandei***

أفضل امرأة على وجه الأرض

فاروق بوست

٤٧٧٢

ترجمة:

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

& وانا فيالكوفسكي

مراجعة: ألينا لومينيتا كراسيون & مريم وانا

& دايانا أساندي

ISLAM HOUSE

الإسلام من رب العالمين

ISLAMHOUSE.COM

THE LARGEST AND MOST AUTHENTIC
FREE REFERENCE TO INTRODUCE ISLAM
IN THE WORLD LANGUAGES

**În numele lui Allah Ar-Rahman (Preamilostivul),
Ar-Rahīm (Prea Îndurătorul)**

Introducere

Toată Slava I se cuvine lui Allah, Creatorul tuturor lucrurilor, Cel care a proporționat și a modelat totul într-o formă perfectă și Care a creat pentru fiecare lucru o pereche!

***Allah**, prin Cunoașterea și Înțelepciunea Sa Supreme, a creat o ființă prin care omul își poate regăsi odihna, relaxarea și mulțumirea; o ființă capabilă să crească și să educe comunități întregi și care trebuie să fie protejată asemeni unei bijuterii prețioase. Această ființă neprețuită este femeia.*

Din nefericire, inamicii civilizației și cei care au o boală în inimile lor doresc să transforme femeia într-un produs ieftin pe piața ospitelor lascive și a tentațiilor satanice. Ei doresc să o expună, astfel încât să se poată bucura de frumusețea ei și să o exploateze în cel mai rău mod cu putință. Din acest motiv, revistele triviale și reclamele de televiziune folosesc imagini ale unor tinere femei, sumar îmbrăcate sau chiar dezbrăcate, pentru a-și vinde publicațiile sau diferite bunuri. Mai mult decât atât, din cauza acestor evoluții periculoase, femeia a fost îndepărtată de la rolul inițial din căminul ei, fiind văzută ca un produs sau ca un instrument de marketing, folosit pentru a vinde mașini, băuturi, țigări etc. Pe de altă parte, islamul înalță statutul femeii

pentru a o proteja de daunele pe care aceste situații le pot produce. Din această cauză și din multe altele, am considerat că este potrivit să discutăm despre statutul femeilor în islam.

Acesta este un subiect important despre care mulți oameni nu au cunoștințele corecte sau pe care nu îl înțeleg pe deplin. Una dintre modalitățile cele mai avantajoase pentru a afla adevărul despre un subiect sau despre o temă specifică este reprezentată de compararea diferitelor puncte de vedere și convingeri. Astfel, înainte de a începe să discutăm despre subiectul nostru, ne dorim ca, pe scurt, să aducem puțină lumină asupra statutului femeilor nemusulmane de dinainte de venirea islamului și chiar de după islam, în cadrul celorlalte religii ale lumii, în ceea ce privește tratamentul lor, drepturile și respectul ce li se acordă. După observarea statutului femeilor nemusulmane, a modului în care sunt tratate de către propriile societăți și după ce vom vedea dacă drepturile lor sunt respectate sau nu, ar trebui să fim în măsură să înțelegem mult mai bine binecuvântarea și virtutea de a fi musulman și, mai ales, o femeie musulmană. Sperăm ca acest lucru să ne conducă spre o cunoaștere mai bună a islamului, spre clarificarea anumitor idei preconcepute pe care cineva le poate avea și spre înțelegerea normelor și reglementărilor pe care islamul le-a adus cu scopul de a promova ceea ce este benefic pentru omenire și de a interzice și proteja omenirea de tot ceea ce îi poate face rău. Și, cu adevărat, la Allah se află izbânda!

Statutul femeilor nemusulmane

Vom începe discuția noastră cu un subiect cu care fiecare dintre noi ar trebui să fie oarecum familiarizat și anume povestea lui Adam (Pacea fie asupra sa!) și a Evei. Neînțelegerea cu privire la ceea ce s-a întâmplat cu adevărat i-a condus pe mulți oameni pe căi greșite.

Concepția iudeo-creștină cu privire la crearea lui Adam (Pacea fie asupra sa!) și a Evei este relatată în detaliu în **Geneza, 2:4-3:24**. Dumnezeu le-a interzis amândurora să mănânce din copacul interzis. Șarpele a ademenit-o pe Eva să mănânce din el, iar ea, la rândul său, l-a ademenit pe Adam (Pacea fie asupra sa!) să mănânce cu ea. În conformitate cu aceste texte, în forma lor actuală - având în vedere că acestea au fost modificate față de forma lor originală, atunci când Dumnezeu l-a muștră pe Adam (Pacea fie asupra sa!) pentru ceea ce a făcut, el a învinuit-o în totalitate pe Eva pentru cele întâmplate, spunând:

„Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat” (Biblia¹, Geneza, 3:12)

Prin urmare, Dumnezeu i-a spus Evei:

„Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta; cu durere vei naște copiii și dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine.” (Biblia, Geneza, 3:16)

Lui Adam (Pacea fie asupra sa!), El i-a spus:

¹ Pentru toate citatele din Biblie, am utilizat traducerea în limba română a lui Dumitru Cornilescu (www.ebible.ro) (n. tr.)

„Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: «Să nu mănânci deloc din el!», blestemat este acum Pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale.” (Biblia, Geneza, 3:17)

Perceperea Evei ca ispititoare din Biblie a condus la un impact extrem de negativ asupra femeilor de-a lungul întregii istorii a tradiției iudeo-creștine. Conform acesteia, toate femeile au moștenit de la mama lor, Eva din Biblie, atât vina, cât și șiretenia acesteia. Prin urmare, ele nu sunt de încredere, sunt inferioare din punct de vedere moral și nelegiuite. Menstruația, sarcina și nașterea au fost considerate a fi pedeapsa justă pentru vina eternă a sexului feminin, cel blestemat. Pentru a observa cât de negativ a fost impactul Evei biblice asupra tuturor descendentelor ei de sex feminin trebuie să aruncăm o privire la scrierile câtorva dintre cei mai importanți evrei și creștini din toate timpurile. Să începem cu Vechiul Testament și să căutăm fragmente din așa numita *Literatură a înțelepciunii*, în care găsim:

„Și am găsit că mai amară de cât moartea este femeia, a cărei inimă este o cursă și un laț, și ale cărei mâini sunt niște lanțuri; cel plăcut lui Dumnezeu scapă de ea, dar cel păcătos este prins de ea. ~ Iată ce am găsit, zice Ecclesiastul, cercetând lucrurile unul câte unul, ca să le pătrund rostul; ~ Iată ce-mi caută și acum sufletul și n-am găsit. Din o mie am găsit un om: dar o femeie n-am găsit în toate acestea.” (Biblia, Ecclesiastul, 7:26-28)

„Căci buzele femeii străine strecoară miere și cerul gurii ei este mai lunecos decât untdelemnul; ~ dar la urmă este amară ca pelinul, ascuțită ca o sabie cu două tăișuri.” (Biblia, Proverbe, 5:3-4)

„Ele te vor feri de femeia stricată, de limba ademenitoare a celei străine.” (Biblia, Proverbe, 6:24)

Din nou și din nou, toate femeile sunt denigrate din cauza imaginii Evei, cea care tentează, din cauza povestirii din Geneză. Pentru a rezuma, concepția iudeo-creștină cu privire la femeia a fost otrăvită de credința în natura păcătoasă a Evei și a descendentelor sale, lucru care este complet fals.

Într-o altă parte a literaturii ebraice, care se găsește în Biblia Catolică (Biblia Douay-Rheims), putem citi:

„Orice răutate e mică pe lângă răutatea femeii: partea păcătosului să i se arunce-n cârcă! ~ Urcuș nisipos sub tălpile bătrânului, așa-i femeia limbută pentru un bărbat liniștit. ~ Nu te lăsa prins de frumusețea femeii și n-o dori doar pentru că-i femeie! ~ E treabă de mânie, de dezgust și de rușine ca o femeie să-și întrețină bărbatul. ~ Inimă abătută, chip posomorât și rană pe inimă, iată ce face o femeie rea; mâini sleite, genunchi slăbănogiți, iată ce face femeia care nu-și fericește bărbatul! ~ Printr-o femeie a început păcatul și prin ea noi toți murim.”² (Biblia catolică, Ecleeziastul, 25:19-24)

Proiectantul suprem al Noului Testament, Pavel, s-a adresat femeilor cu un limbaj mult mai sever:

„Femeia să învețe în tăcere, cu toată supunerea. ~ Femeii nu-i dau voie să-i învețe pe alții, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să stea în tăcere. ~ Căci întâi a fost întocmit Adam și apoi Eva. ~ Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii.” (I Timotei, 2:11-14)

Sfântul Augustin a fost credincios moștenirii lăsate de către predecesorii săi; el scriindu-i următoarele prietenului său, Laetus:

² „Femeia și bărbatul prin căsătorie devin un singur trup.” (Geneza, 2:24) [conform Bibliei catolice Douay-Reims]

„Care este diferența dacă este soție sau mamă, este totuși Eva cea ispititoare, de care trebuie să ne ferim în cazul oricărei femei (...) eu nu văd ce folos poate avea femeia pentru bărbat, dacă se exclude funcția de a da naștere copiilor.” (**Predicând femeilor Bibliei**, p.122)

Câteva secole mai târziu, sfântul Toma de Aquino considera în continuare femeile ca fiind imperfecte:

„În ceea ce privește natura sa individuală, femeia este imperfectă și ilegală; pentru că forța activă din semințele de sex masculin tinde să producă o imagine perfectă a sexului masculin, în timp ce producerea de femei vine de la un defect în forța activă sau de la unele indispoziții materiale sau chiar de la o anumită influență externă.” (**Summa Theologica**, p.92)

Renumitul reformator Martin Luther nu a putut observa niciun beneficiu în femei, altul decât acela al aducerii pe lume al cât mai multor copii posibil, indiferent de orice efecte secundare:

„Dacă ele obolesc sau chiar mor, aceasta nu contează. Lasă-le să moară la naștere, de aceea sunt ele aici!” (**Moarte și a muri**)

Următoarea întrebare i-a fost adresată lui Rabbi Epstein:

„De ce sunt membrii familiei de sex feminin considerați a fi o parte a averii familiei?”

El a răspuns:

„Ele aparțin tatălui înainte de căsătorie, iar după căsătorie soțului.” (**Epstein**, op. Cit., p.121)

Rabinii evrei au enumerat nouă blesteme aplicate femeilor ca urmare a alungării din Cer:

„Pentru femeie, El a dat nouă blesteme și moartea: povara sângelui, a menstruației și a sângelui virginității; povara sarcinii; povara nașterii; povara de a aduce copii pe lume; capul

îi este acoperit ca al cuiva în doliu; ea își perforează urechile ca un sclav permanent sau ca o sclavă care își servește stăpânul; ea nu este de încredere ca martor; și, după toate acestea - moartea.” [Leonard J. Swidler, **Femeile în iudaism: statutul femeilor în iudaismul formativ** (Metuchen, New Jersey, 1976), p. 115]

Chiar și în prezent, bărbații evrei ortodocși recită în rugăciunea de dimineață zilnică:

„Bindecuvântat să fie Dumnezeu, Regele Universului, că nu m-a creat femeie!”

Pe de altă parte, femeile Îi mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare dimineață, spunând:

„M-ai făcut după Voia Ta.”

O altă rugăciune care se găsește în multe cărți de rugăciuni evreiești este următoarea:

„Slăvit fie Dumnezeu că nu m-a creat arian! Slăvit fie Dumnezeu că nu m-a creat femeie! Slăvit fie Dumnezeu că nu m-a creat ignorant!” [Thena Kendath, **Amintiri ale unui tineret ortodox**; Susannah Heschel, **Despre a fi feminist evreu** (New York: Editura Schocken, 1983), pp. 96-97 și Swidler, pp. 80-81]

Unele dintre sectele evreiești acționează conform unui verset din Torah (care a fost modificată de la forma sa originală) pentru a le ține pe femei (prizoniere de război) în casele lor, pe care le rad în cap, după care întrețin relații sexuale cu ele. În **Deuteronom, 21:10-14**, găsim:

„Când vei merge la război împotriva vrăjmașilor tăi, dacă Domnul îi dă în mâinile tale și vei lua prinși din ei, ~ poate că printre cei prinși vei vedea o femeie frumoasă și vei dori s-o iei de nevastă. ~ Atunci s-o aduci înăuntrul casei tale. Ea să-și radă capul și să-și taie unghiile, ~ să-și lepede hainele pe care le purta când a fost prinsă, să locuiască în casa ta și să îi plângă pe tatăl și pe mama ei o lună de zile. După aceea, să te duci la ea, să-i fii bărbat și ea să-ți fie nevastă. ~ Dacă nu-ți

va mai plăcea, s-o lași să plece unde va voi, dar nu vei putea s-o vinzi pe argint, nici să te porți cu ea ca cu o roabă, pentru că ai înjosit-o.” (Biblia, Deuteronomul, 21:10-14)

De asemenea, este bine-cunoscut faptul că Aristotel a definit în operele sale femeia ca pe un bărbat defect, iar Ian Maclean a pus la îndoială chiar și faptul că femeile ar avea suflete. Această dezbateră a atins apogeul în anul 1595, odată cu publicarea cărții *Alcidalius*, care susținea că femeile nu ar fi nici măcar ființe umane. Nu este surprinzător că aceeași lucrare le compară pe femei cu diavolii și câinii.

În realitate, diferența dintre atitudinea biblică și cea coranică față de sexul feminin începe încă de la nașterea femeii. Spre exemplu, Biblia afirmă că perioada de impuritate a mamei este de două ori mai lungă atunci când naște o fată decât atunci când naște un băiat. În **Leviticul, 12: 1-5**, găsim:

„Domnul i-a vorbit lui Moise și i-a zis: ~ «Vorbește-le copiilor lui Israel și spune-le: „Când o femeie va rămâne însărcinată și va naște un copil de parte bărbătească, să fie necurată șapte zile; să fie necurată ca în vremea sorocului ei. ~ În ziua a opta, copilul să fie tăiat împrejur. ~ Femeia să mai rămână încă treizeci și trei de zile ca să se curețe de sângele ei; să nu se atingă de niciun lucru sfânt și să nu se ducă la Sfântul Lăcaș, până ce nu se vor împlini zilele curățării ei. ~ Dacă naște o fată, să fie necurată două săptămâni, ca pe vremea când i-a venit sorocul; și să rămână șaiszeci și șase de zile ca să se curețe de sângele ei.”»”

Biblia Catolică (Douay-Rheims) afirmă în mod explicit că:

„Un fiu prost crescut este rușinea tatălui care i-a dat naștere; iar când așa este o fiică, ea s-a născut spre paguba lui.” (Biblia catolică, Eclesiastul, 22:3)

În opoziție față de această afirmație șocantă, băieții primesc laude speciale:

„Un bărbat ce-și învață fiul stârnește gelozia dușmanului.” (Biblia catolică, Ecclesiastul, 30:3)

Rabinii evrei au stabilit ca o obligație a bărbaților acțiunea de a procrea, astfel încât propria rasă să se perpetueze. În același timp, ei nu au ascuns preferința evidentă pentru copiii de sex masculin:

„Este de preferat să ai copii sunt de sex masculin, dar bolnavi, decât să ai copii de sex feminin.” sau *„La nașterea unui băiat, toți sunt veseli... la nașterea unei fete, toți sunt triști.”*, precum și: *„Când un băiat vine pe lume, pacea vine în lume... când vine o fată, nimic nu vine.”* (Swidler, p. 140)

O fiică este considerată a fi o povară dureroasă și o potențială sursă de rușine pentru tatăl său:

„Fiica ta este nerușinată? Întărește bine paza, ca nu cumva să te faci de râsul dușmanilor, de poveste în cetate, de îmbulzeală printre oameni, ca nu cumva să te acopere de rușine în adunarea obștească.” (Biblia catolică, Ecclesiastul, 42:11)

„Ține-te bine în fața unei fete îndrăznețe, ca nu cumva, simțind că are mâna liberă, să folosească prilejul. ~ Ferește-te să te iei după un ochi nerușinat și nu te mira dacă te trage spre rău.” (Biblia catolică, Ecclesiastul, 26:10-11)

Poziția Bisericii creștine, așa cum a fost citată în *Căsătoria în Orient și Occident*, pp. 80-81, este următoarea:

„Ar fi greu de găsit undeva o colecție de referințe mai degradante la adresa sexului feminin decât cele oferite de Părinții Bisericii timpurii. Lecky, celebrul istoric, vorbește despre aceste stimulente înverșunate, care fac atât de evidentă și de grotescă o porțiune a scrierii Părinților (...) femeia a fost reprezentată ca fiind ușa Iadului, mama tuturor relelor umane. Ar trebui să se rușineze doar la gândul că este o femeie. Ea ar trebui să trăiască într-o penitență continuă din cauza blestemelor

pe care le-a adus pe lume. Ar trebui să-i fie rușine de vestimentația ei, pentru că este amintirea căderii sale. Ar trebui să fie deosebit de rușinată de frumusețea ei, pentru că este instrumentul cel mai puternic al diavolului.”

Unul dintre cele mai usturătoare atacuri la adresa femeilor este cel al lui Tertulian, care a spus:

„Știți că fiecare dintre voi este o Evă? Pedepsa lui Dumnezeu asupra acestui sex al vostru trăiește în această epocă, vinovăția trebuie să trăiască prin necesitate, de asemenea. Voi sunteți poarta de acces a diavolului: sunteți cele care au rupt sigiliul copacului interzis, voi sunteți primii dezertori ai Legii Divine, sunteți cele care îl conving chiar și pe cel pe care diavolul nu a fost suficient de curajos să-l atace.” (Despre vestimentația femeii, cartea 1, cap.1)

Nu numai că Biserica a susținut statutul inferior al femeii, ci, mai mult decât atât, aceasta a lipsit-o de drepturile legale de care s-a bucurat anterior.

În Scripturile hinduse, o soție bună este descrisă după cum urmează:

*„O femeie a cărei minte, vorbire și corp sunt păstrate în supunere dobândește o mare notorietate în această lume, iar în următoarea, același lăcaș cu soțul ei.” (Mace, David și Vera, **Căsătoria în Orient și Occident**, cărțile Dolphin, Doubleday și compania, New York, 1960)*

În Atena, femeile nu au fost mai bine văzute decât oricare femeie indiană sau romană:

*„Femeile ateniene au fost întotdeauna inferioare, supuse cuiva de sex masculin, precum tatăl lor, fratele lor sau altcineva dintre rudele lor de sex masculin.” (Edward A. Allen, **Istoria civilizației**, vol. 3, p. 444)*

O soție romană a fost descrisă de un istoric ca fiind:

„Un prunc, un minor, cineva care are nevoie de tutelă, o persoană incapabilă să facă sau să acționeze în vreun fel după gustul ei individual, o persoană mereu sub tutela și paza soțului ei.” (Edward A. Allen, *Istoria civilizației*, vol. 3, p. 443)

În *Enciclopedia Britannica*, găsim un rezumat al statutului juridic al femeilor în civilizația romană:

„În legislația romană, o femeie era încă din vremuri istorice complet dependentă. Dacă era căsătorită, ea și proprietatea sa treceau sub puterea soțului ei (...) soția era proprietatea achiziționată a soțului ei și, asemeni unui sclav achiziționat doar spre beneficiul său, nu putea exercita nicio funcție civilă sau publică, nu putea fi martor, garant, tutore sau custode. Ea nu ar fi putut să adopte sau să fie adoptată, nici să scrie un testament sau să încheie vreun contract.” (*Enciclopedia Britannica*, ediția a 11-a, 1911, vol. 28, p.782)

Conform dreptului comun englezesc:

„Toate bunurile imobiliare pe care o soție le deține la data căsătoriei trec în posesia soțului ei.” (*Enciclopedia americană internațională*, vol. 29, p. 108)

Acest lucru poate fi motivul pentru care femeia adoptă numele de familie al soțului după căsătorie.

Abia în jurul secolului al XIX-lea, situația a început să se îmbunătățească:

„Printr-o serie de acte, începând cu **Actul de proprietate al femeilor căsătorite** din anul 1870, modificat în anii 1882 și 1887, femeile căsătorite au obținut dreptul la proprietate și cel de a încheia contracte pe picior de egalitate cu fetele bătrâne, văduvele și femeile divorțate.” (*Enciclopedia Britannica*, 1968, vol. 23, p. 624)

Chiar și în societățile arabe de dinainte de islam, femeia a trăit în condiții cumplite. Arabii obișnuiau să urască nașterea unei

fete. Allah (Dumnezeu) Preaînaltul spune acest lucru în Nobilul Coran:

„Iar dacă vreunui dintre ei i se vestește (nașterea) unei fiice, chipul lui devine negru și el e plin de mânie, ~ Se ascunde de lume din pricina răului ce i s-a vestit. Să-l țină el, în ciuda umilinței, sau să-l îngroape în țărână? Ce proastă judecată!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:58-59]

Printre arabi, se aflau unii care își îngropau fiicele de vii, care ajungeau să moară sub pământ. Alții le lăsau să trăiască doar pentru a duce o viață plină de umilință și degradare. Allah Preaînțeleptul a dezaprobat cu putere acest lucru, după cum ne spune în Nobilul Coran:

„Și când fetița (copila) care a fost îngropată de vie (așa cum obișnuiau să facă arabii păgâni înainte de venirea islamului) va fi întrebată ~ Pentru ce păcat a fost ea omorâtă (întrebarea aceasta este o învinuire, muștrare și condamnare a celor care au îngropat-o).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 81:8-9]

Acest verset face referire la fetițele care erau îngropate de vii și lăsate să moară sub pământ. În cazul în care erau cruțate de la a fi îngropate de vii și lăsate să trăiască, atunci, într-adevăr, ele trăiau o viață plină de degradare. Cele de mai sus sunt o consecință a faptului că femeii nu i se permitea să moștenească nicio parte din bunurile rudelor sale, indiferent dacă acestea erau bogate și ea suferea din cauza sărăciei și a nevoilor cumplite. Motivul pentru acest fapt este acela că moștenirea era destinată exclusiv bărbaților, femeile fiind excluse. Mai mult decât atât, ele însele erau moștenite împreună cu restul bunurilor, după moartea soțului! De asemenea, printre obiceiurile arabilor, se afla acela că anumite alimente le erau permise doar bărbaților, ele fiind interzise cu desăvârșire femeilor, după cum ne spune Allah Preaînaltul în Nobilul Coran:

„Și au mai spus ei (*arabii păgâni*): «Ceea ce se află în pânțele acestor vite este menit numai bărbaților noștri și este oprit soațelor noastre!» Dacă, însă, acesta (*se naște*) mort, atunci sunt ei părtași (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:139]

În plus, mai multe femei se aflau sub autoritatea unui singur bărbat, deoarece nu existau limite cu privire la numărul de neveste cu care un bărbat se putea căsători. Ei nu arătau niciun interes pentru ceea ce se putea întâmpla cu femeile ca urmare a acestei practici, ca de exemplu, traiul înghesuit, inconvenientele și nedreptatea.

După cum puteți observa, femeile erau tratate asemeni animalelor. Ele erau cumpărate și vândute. De asemenea, nu era nevoie de consimțământul lor pentru a fi căsătorite, fiind obligate să îl accepte pe cel care oferea mai mult. De asemenea, ele nu aveau dreptul la moștenire, nici măcar din partea rudelor apropiate. De fapt, femeia era privită aproape asemeni unei proprietăți sau a unei posesiuni a bărbaților, fiind împărțită asemeni acestora. Chiar și în așa numitele țări europene moderne, ele nu erau considerate a fi niște ființe umane. Nici măcar în chestiunile religioase, bărbații nu le-au oferit femeilor niciun statut, fiindcă nu erau considerate ființe umane demne de rugăciune.

Era general acceptat faptul că bărbaților le era permis să-și îngroape fiicele de vii, iar acest act crud era considerat a fi unul plin de umanitate și de respect. Mai mult decât atât, era general acceptat faptul că, dacă o femeie era ucisă, ucigașul ei nu era pedepsit în niciun fel. El nu putea fi nici ucis drept răzbunare, nici obligat să plătească banii prescriși pentru sângele vărsat.

De fapt, abia în anul 586 d.Hr., femeilor le-au fost acordate unele concesiuni și, după multe discuții, dezbateri și dispute, a fost adoptată o rezoluție prin care se declara că femeia era o ființă umană. Cu toate acestea, rezoluția prevedea că ea a

fost creată și născută doar pentru a îl servi pe bărbat. Până în anul 1856, femeilor din Marea Britanie nu le erau permise veniturile proprii și nu aveau dreptul la moștenire. În anul 1857, femeilor divorțate li s-au acordat aceleași drepturi ca femeilor nemăritate, însă femeile căsătorite au trebuit să aștepte până anul 1893 pentru a primi aceleași drepturi. În plus, în Legislația engleză, până în anul 1805, bărbaților le era permis să-și vândă soțiile, ei ajungând să îi stabilească prețul la doar o jumătate de șiling!!!

• **Care este atitudinea iudeo-creștină față de o femeie care încearcă să își învețe propria religie?**

Esența iudaismului este Tora. Cu toate acestea, conform Talmudului (care este considerat a fi o explicație a Torei), „femeile sunt exonerate de studiul Torei.” (Talmud, Tora, 1:1)

Unii rabini evrei declară ferm:

„Mai degrabă, lăsați cuvintele Torei să fie distruse de foc decât ca acestea să le fie împărtășite femeilor.” și „Oricine o învață pe fiica sa Tora este ca și cum ar învăța-o obscenitatea.” (Denise L. Carmody, **Iudaismul**, în **Arvind Sharma**, p. 197)

Atitudinea lui Pavel în Noul Testament nu este nici ea mai promițătoare:

„Femeile să tacă în adunări, căci lor nu le este îngăduit să ia cuvântul în ele, ci să fie supuse, cum zice și Legea. ~ Dacă voiesc să capete învățătură asupra unui lucru, să îi întrebe pe bărbații lor acasă; căci este rușine pentru o femeie să vorbească în Biserică.” (Biblia, 1 Corinteni, 14:34-35)

Cum ar putea o femeie să învețe dacă nu i se permite să vorbească? Cum ar putea o femeie să crească din punct de vedere intelectual dacă este obligată să se afle într-o stare de supunere deplină?

• *Care este statutul mamei din perspectiva iudeo-creștină?*

Ce găsim în Noul Testament? Oare îndeamnă acesta la onorarea mamei? Dimpotrivă, impresia pe care ne-o lasă Noul Testament este aceea că el consideră comportamentul bun față de mama ca fiind un impediment în Calea spre Dumnezeu. Potrivit Noului Testament, un om nu poate deveni un bun creștin, demn de a fi ucenicul lui Hristos, dacă nu își urăște mama. Lui Isus (Pacea fie asupra sa!) i s-au atribuit următoarele cuvinte:

„Dacă vine cineva la Mine și nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe nevasta sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu.”
(Biblia, Luca, 14:26)

* Nu există nicio posibilitate ca Isus (Pacea fie asupra sa!) să fi spus acest lucru; acestea sunt cuvintele părinților Bisericii și ale celor care au luat parte la modificarea Noului Testament, precum și ale colectivului său de autori.

• *Ce se spune despre femeia aflată la menstruație?*

Legile și reglementările evreiești referitoare la femeile aflate la menstruație sunt extrem de restrictive. Vechiul Testament consideră orice femeie care se află la menstruație ca fiind necurată și impură. Mai mult decât atât, impuritatea ei „îi contaminează” și pe alții. Oricine sau orice lucru care este atins de ea devine necurat pentru o zi:

„Femeia care va avea o scurgere, și anume o scurgere de sânge din trupul ei, să rămână șapte zile în necurăția ei. Oricine se va atinge de ea va fi necurat până seara. ~ Orice pat în care se va culca ea în timpul necurăției ei va fi necurat; și orice lucru pe care va ședea ea va fi necurat. ~ Oricine se va

atinge de patul ei să-și spele hainele, să se scalde în apă, și va fi necurat până seara. ~ Oricine se va atinge de un lucru pe care a șezut ea să-și spele hainele, să se scalde în apă, și va fi necurat până seara. ~ Dacă este ceva pe patul sau pe lucrul pe care a șezut ea, cine se va atinge de lucrul acela va fi necurat până seara.” (Biblia, Leviticul, 15:19-23)

Datorită naturii ei „contaminante”, femeia aflată la menstruație era uneori „exilată” cu scopul de a evita orice contact cu ea. Era trimisă la o casă specială, numită „casa murdăriei”, pe durata întregii perioade de impuritate. (Swidler, p. 137)

Talmudul consideră o femeie aflată la menstruație a fi „fatală”, chiar și dacă nu există niciun contact fizic:

„Rabinii noștri ne-au învățat: «(...) dacă o femeie aflată la menstruație trece printre doi (bărbați) și se află la începutul menstruației, ea îl va ucide pe unul dintre ei, iar dacă se află la sfârșitul menstruației, ea va provoca certuri între ei.” (Pesechim, 111a - Talmud)

Mai mult decât atât, soțul unei femei aflate la menstruație nu era lăsat să intre în sinagogă dacă intrase în contact cu impuritatea ei, chiar și cu praful de sub picioarele ei. O soție, fiică sau mamă aflate la menstruație nu puteau recita binecuvântarea preoțească în sinagogă. Astfel, nu este de mirare faptul că multe femei evreice încă se referă la menstruație ca la un „blestem”! (Swidler, p. 138 și Sally Priesand, *Iudaismul și noua femeie*, New York, editura Behrman, 1975, p. 24)

• Ce se spune despre adulter și păcatul trupesc?

Adulterul este considerat un păcat în toate religiile. Biblia decretează pedeapsa cu moartea atât pentru bărbatul adulter, cât și pentru femeia adulteră (Leviticul, 20:10). Islamul îi pedepsește în mod egal atât pe soțul adulter, cât și pe soția adulteră (Coran, 24: 2). Cu toate acestea, Biblia consideră doar relațiile

extraconjugale ale unei femei căsătorite ca fiind adulter (Leviticul 20:10, Deuteronom 22:22, Proverbe 6:20-7:27):

„Dacă se va găsi un bărbat culcat cu o femeie măritată, să moară amândoi: și bărbatul care s-a culcat cu femeia, și femeia. Să cureți astfel răul din mijlocul lui Israel.” (Biblia, Deuteronom, 22:22)

„Dacă un bărbat preacurvește cu o femeie măritată, dacă preacurvește cu nevasta aproapelui său, omul acela și femeia aceea preacurvari să fie pedepsiți cu moartea.” (Biblia, Leviticul, 20:10)

Conform definiției biblice modificate, în cazul în care un bărbat căsătorit întreține relații intime cu o femeie necăsătorită, acest fapt nu este considerat a fi o nelegiuire. Bărbatul căsătorit care are relații extraconjugale cu femei necăsătorite nu este un adulter și femeile necăsătorite implicate într-o relație cu un bărbat căsătorit nu sunt considerate a fi adultere. Adulterul este comis doar atunci când un bărbat, fie el căsătorit sau singur, are o relație cu o femeie căsătorită. În acest caz, bărbatul este considerat a fi adulter, chiar dacă nu este căsătorit, iar femeia este considerată a fi o soție adulteră. Pe scurt, adulterul este orice act sexual ilicit care implică o femeie căsătorită. Relațiile extraconjugale ale unui bărbat căsătorit nu sunt considerate a fi o nelegiuire din punct de vedere biblic. Cărui fapt se datorează acest standard moral dublu? Potrivit *Enciclopediei iudaice*, soția era considerată a fi proprietatea soțului și adulterul constituia o încălcare a dreptului exclusiv al acestuia asupra ei. Soția, ca proprietate a soțului, nu avea un astfel de drept asupra lui. Adică, dacă un bărbat avea relații sexuale cu o femeie căsătorită, el încălca proprietatea unui alt bărbat și, prin urmare, trebuia să fie pedepsit. (Jeffrey H. Togay, *Adulter, Enciclopedia iudaică*, vol. II, col. 313. De asemenea, a se vedea Judith Plaskow, *Stând din nou pe Sinai: iudaismul din perspectiva feministă*, New York: Harper & Row Publishers, 1990, pp. 170-177)

Până astăzi, în Israel, în cazul în care un bărbat căsătorit se implică într-o relație extraconjugală cu o femeie necăsătorită, copiii săi cu acea femeie sunt considerați legitimi. Cu toate acestea, în cazul în care o femeie căsătorită are o aventură cu un alt bărbat, fie el căsătorit sau necăsătorit, copiii ei cu acel bărbat nu numai că sunt ilegitiimi, ci sunt considerați bastarzi și le este interzis să se căsătorească cu alți evrei, cu excepția convertiților și a altor bastarzi. Această interdicție este transmisă urmașilor copiilor timp de 10 generații, până ce pata adulterului este, probabil, slăbită. (Hazleton, op. Cit., pp. 41-42)

• *Ce se întâmplă dacă o femeie este văduvă?*

Din cauza faptului că Vechiul Testament nu le-a recunoscut dreptul la moștenire, văduvele se numărau printre cele mai vulnerabile persoane din populația evreiască. Rudele de sex masculin care moșteneau toate bunurile soțului decedat trebuiau să îi asigure văduvei lui traiul din acele bunuri. Cu toate acestea, văduvele nu aveau nicio modalitate de a se asigura că această dispoziție era îndeplinită și trăiau din mila altora. Prin urmare, în Israelul Antic, văduvele aparțineau claselor sociale celor mai joase, iar văduvia era considerată a fi un simbol al unei mari degradări.

Cu toate acestea, situația unei văduve în tradiția biblică era și mai dificilă. Potrivit Genezei, 38, o văduvă fără copii trebuia să se căsătorească cu fratele soțului ei, chiar dacă acesta era deja căsătorit, pentru ca, astfel, el să îi poată oferi urmași fratelui său mort, asigurându-se că numele acestuia nu va pieri:

„Atunci Iuda i-a zis lui Onan: «Du-te la nevasta fratelui tău, ia-o de nevastă, ca cumnat, și ridică sămânță fratelui tău.»” (Biblia, Geneza, 38:8)

Nu era necesar consimțământul văduvei în cazul acestei căsătorii. Văduva era tratată asemeni unei părți a proprietății

soțului ei decedat, funcția ei principală fiind aceea de a-i asigura urmași soțului ei. Această lege biblică este încă practică în Israelul de astăzi. O văduvă fără copii din Israel este moștenită de fratele soțului ei. (Swidler, p. 137)

Dacă fratele este prea tânăr pentru a se căsători, văduva trebuie să aștepte până când acesta va avea vârsta necesară. În cazul în care fratele soțului decedat refuză să se căsătorească cu ea, aceasta este eliberată și se poate căsători cu orice bărbat va alege. Acesta nu este un fenomen neobișnuit în Israel, văduvele fiind șantajate de cumnații lor, pentru a își obține libertatea.

Arabii păgâni de dinainte de islam aveau practici similare. Văduva era considerată o parte a proprietății soțului ei, care urma să fie moștenită de moștenitorii acestuia de sex masculin și era, de obicei, dată spre căsătorie fiului celui mai mare al bărbatului decedat de la o altă soție.

Coranul a atacat și a desființat fără milă acest obicei degradant, după cum ne spune Allah (Dumnezeu):

„Nu vă însurați cu femeile cu care au fost însurați părinții voștri – doar dacă s-au petrecut mai înainte – căci aceasta este o josnicie și un păcat cumplit! Și ce cale rea este această (căsătorie)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:22]

În acest verset, Allah Preaînaltul interzice căsătoria cu femeile cu care tatăl a fost căsătorit, ca o formă de onoare și de respect față de tați, nepermițând copiilor să aibă relații sexuale cu nevestele lor după ce aceștia mor. O femeie devine neeligibilă pentru fiul soțului ei de îndată ce este încheiat contractul de căsătorie. În perioada ignoranței (*Jahiliyyah*, perioada de dinainte de islam), poporul obișnuia să interzică ceea ce interzicea Allah Preaînaltul (referitor la căsătorie), cu excepția căsătoriei cu mama vitregă și a căsătoriei cu două surori. Atunci, Allah Preaînaltul a revelat acest verset.

Văduvele și femeile divorțate erau atât de disprețuite în tradiția biblică, încât marele preot nu se putea căsători cu o văduvă, o femeie divorțată sau o prostituată:

„Femeia pe care o va lua el de nevastă să fie fecioară. ~ Să nu ia nicio văduvă, nicio femeie despărțită de bărbat, nicio femeie spurcată sau curvă; ci femeia pe care o va lua de nevastă din poporul său să fie fecioară. ~ Să nu-și necinstească sămânța în poporul lui; căci Eu sunt Domnul, care-l sfințesc.”
(Biblia, Leviticul, 21:13-15)

• Ce se spune despre femeia care deține proprietăți?

Talmudul descrie situația financiară a unei soții după cum urmează:

„Cum poate o femeie avea ceva; tot ce este al ei îi aparține soțului ei. Ceea ce este al lui este al lui și ceea ce este al ei este, de asemenea, al lui... câștigurile ei și ceea ce ea poate găsi pe străzi sunt, de asemenea, ale lui. Articolele de uz casnic, chiar și firimiturile de pâine de pe masă, sunt ale lui. În cazul în care ea a invitat un oaspete la ea acasă și i-a dat să mănânce, este ca și cum ar fi furat de la soțul ei (...)” (Sanhedrin 71a, Gittin 62a - Talmud)

Adevărul este că proprietatea unei femei evreice era menită să atragă pețitorii. O familie de evrei îi oferea fiicei o cotă din bunurile tatălui ei, care urma să fie folosită drept zestre în caz de căsătorie. Tocmai această zestre a făcut ca fiicele evreice să fie o povară nedorită pentru părinții lor. Tatăl trebuia să-și crească fiica ani întregi și apoi să pregătească o zestre mare pentru căsătoria ei. Astfel, într-o familie de evrei, o fiică era o povară și nu un avantaj. Această răspundere explică de ce nașterea unei fiice nu era sărbătorită cu bucurie în societatea evreiască antică. Zestrea era darul de nuntă prezentat mirelui sub forma unui

„contract de chirie”. Soțul acționa în calitate de proprietar legal al zestrei, dar nu o putea vinde. Mireasa pierdea orice control asupra zestrei în momentul căsătoriei. Mai mult decât atât, era de așteptat ca ea să lucreze după căsătorie, iar toate câștigurile ei să ajungă la soțul ei în schimbul întreținerii ei, care era obligația acestuia. Ea își putea recâștiga proprietatea numai în două situații: în caz de divorț sau la moartea soțului ei. În cazul în care ea murea prima, el moșteneva proprietatea ei. În cazul în care soțul murea, soția putea să își recâștige proprietatea deținută înainte de nuntă, însă nu avea dreptul să moștenească nicio parte din bunurile soțului ei decedat. Trebuie adăugat faptul că mirele trebuia, de asemenea, să îi ofere miresei sale un cadou de nuntă; însă, din nou, el era proprietarul legal al acestui cadou atât timp cât ei erau căsătoriți.

Până de curând, creștinismul a urmat aceeași tradiție iudaică. Atât autoritățile religioase, cât și cele civile ale Imperiului Roman creștin (după Constantin) cereau un acord de proprietate drept condiție pentru recunoașterea căsătoriei. Familiile le ofereau fiicelor o zestre mare atunci când se căsătoreau și, ca urmare, bărbații aveau tendința de a se căsători devreme, în timp ce căsătoriile fiicelor erau amânate până mai târziu. În conformitate cu Legislația canonică, o soție avea dreptul să își păstreze zestrea în cazul în care căsătoria era anulată, cu excepția cazului în care ea era vinovată de adulter. În acest caz, ea își pierde drepturile asupra zestrei, care rămânea la soțul ei. În conformitate cu Legislația canonică și cu dreptul civil, o femeie căsătorită din Europa și America creștină nu a avut dreptul la proprietate până la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea. De exemplu, în Legislația engleză, drepturile femeilor au fost stabilite și publicate în anul 1632. Printre aceste „drepturi” se afla următorul:

„Ceea ce are soțul este proprietatea lui. Ceea ce are soția îi aparține soțului.”

Soția nu numai că și-a pierdut dreptul la proprietate după căsătorie, ci și-a pierdut și personalitatea deopotrivă. Niciun act semnat de ea nu avea valoare juridică. Soțul ei putea anula orice vânzare sau cadou făcut de ea. Persoana cu care ea încheia un contract era considerată o infractoare, deoarece participase la o fraudă. Mai mult decât atât, femeia nu putea fi dată în judecată cu numele ei și nici nu putea să îl dea în judecată pe soțul ei. O femeie căsătorită era tratată ca un copil în fața legii. Soția îi aparținea soțului ei și, prin urmare, își pierdea complet proprietatea, personalitatea juridică și numele de familie.

• *Ce se spune despre poligamie?*

Să abordăm acum chestiunea importantă a poligamiei. Aceasta este o practică foarte veche, întâlnită în multe societăți. Nici măcar Biblia nu a condamnat poligamia. Dimpotrivă, Vechiul Testament și scrierile rabinice atestă frecvent legalitatea poligamiei.

Despre Profetul/Regele Solomon (Pacea fie asupra sa!) s-a spus:

„A avut de neveste șapte sute de crăiese împărătești și trei sute de țititoare (...)” (Biblia, 1 Regi, 11:3)

De asemenea, despre nobilul Profet/Rege David (Pacea fie asupra sa!) se spune că a avut mai multe soții și concubine:

„David și-a mai luat țititoare și neveste din Ierusalim, după ce a venit din Hebron, și i s-au născut iarăși fii și fiice.” (Biblia, 2 Samuel, 5:13)

Talmudul sfătuiește căsătoria cu un maxim de patru soții (Swidler, p. 115).

Evreii europeni au continuat să practice poligamia până în secolul al XVI-lea. Evreii orientali au practicat regulat poligamia până au ajuns în Israel, unde a fost interzisă în conformitate cu

Legislația civilă. Cu toate acestea, în conformitate cu Legislația religioasă, care are prioritate față de dreptul civil în astfel de cazuri, este permisă. (Lesley Hazleton, **Femei israeliene - realitatea din spatele miturilor**, New York: Simon and Schuster, 1977, p. 41)

Cum rămâne cu Noul Testament? Conform părintelui Eugene Hillman, în cartea sa, **Poligamia reconsiderată**:

„*Nicăieri în Noul Testament nu există vreo poruncă explicită conform căreia căsătoria ar trebui să fie monogamă sau vreo poruncă explicită care să interzică poligamia.*” (Gage, p. 142)

Mai mult decât atât, Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a vorbit împotriva poligamiei, deși aceasta era practică de evreii din societatea sa. Părintele Hillman a subliniat faptul că Biserica romană a interzis poligamia, cu scopul de a se conforma culturii greco-romane, care a prescris doar o soție legală, în timp ce tolera concubinajul și prostituția. El l-a citat pe sfântul Augustin, care a spus:

„*Acum, într-adevăr, în timpul nostru și în conformitate cu obiceiul roman, nu mai este permis să îți iei o altă nevastă.*” (Jeffrey H. Togay, **Adulter, Enciclopedia iudaică**, vol. II, col. 313. De asemenea, a se vedea Judith Plaskow, **Stând din nou la Sinai: iudaismul dintr-o perspectivă feministă**, New York: Harper & Row Publishers, 1990, pp. 170-177)

Contrar Bibliei, Nobilul Coran a limitat numărul maxim de soții la patru, cu condiția ca toate soțiile să fie tratate în mod egal și drept, după cum spune Dumnezeu/Allah Preaînaltul:

„Iar dacă vă temeți că veți fi nedreți cu orfanii, luați de soții pe acelea care vă plac dintre femei - două, trei sau patru - dar dacă vă temeți că nu veți fi dreți (cu ele), atunci (luați) una singură sau ce se află în stăpânirea mâinilor voastre drepte. Aceasta (este situația care) vă dă cea mai mică

putință de a precede nedrept.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:3]

Acest lucru demonstrează în mod clar Originea Divină a Nobilului Coran și veridicitatea Mesajului islamului, care, spre deosebire de filozofii și de ideologii, nu a apărut dintr-un mediu uman. Este un Mesaj care a stabilit principii umane care nu s-au dovedit a fi depășite de-a lungul timpului și nici nu vor fi în viitor. La urma urmei, acesta este Mesajul lui Dumnezeu/Allah Preaînțeleptul și Atoatecunoscătorul - a Căruia Înțelepciune și Cunoaștere se află cu mult dincolo de gândirea și de progresul omenirii.

După cum a fost menționat la începutul acestei broșuri, înainte de venirea islamului, în ținuturile arabe, mai multe femei puteau fi găsite trăind sub acoperișul unui singur bărbat, deoarece nu existau limite cu privire la numărul de femei cu care un bărbat se putea căsători. Nimeni nu se preocupa cu privire la ceea ce se putea întâmpla cu femeile ca urmare a acestui fapt. Acest lucru nu este diferit de ceea ce vedem astăzi: un bărbat cu mai multe iubite și o femeie cu mai mulți iubiți.

Haideți să tragem linie aici și să aruncăm o privire la unele dintre statistici.

În majoritatea societăților, femeile sunt mai numeroase decât bărbații.

1. În Statele Unite ale Americii numărul femeilor este cu cel puțin opt milioane mai mare decât cel al bărbaților.
2. Într-o țară precum Guineea sunt 122 de femei pentru fiecare 100 de bărbați.
3. În Tanzania, sunt 95,1 bărbați pentru fiecare 100 de femei.

Ce ar trebui să facă o societate în cazul unor astfel de raporturi dezechilibrate între cele două sexe? Dumnezeu/Allah Preaînțeleptul ne-a oferit răspunsul acum mai bine de 1400 de ani, în Nobilul Coran; singurul răspuns logic este poligamia. Nu există nicio îndoială că este suficient pentru noi ceea ce a legiferat Dumnezeu Preaînaltul, dar, să aruncăm o privire la ceea ce au avut de spus unele personalități contemporane.

Un sondaj la care au participat peste șase mii de femei cu vârsta cuprinsă între 15 și 59 de ani, realizat în al doilea oraș ca mărime din Nigeria, a arătat că 60% dintre aceste femei ar accepta ca soții lor să își ia o altă soție. 76% dintre femeile dintr-un sondaj (similar) realizat în Kenya consideră poligamia ca pe ceva pozitiv. Într-un alt sondaj realizat în Kenya rurală, 25 din fiecare 27 de femei consideră poligamia a fi mai bună decât monogamia. Aceste femei au considerat că poligamia poate fi o experiență fericită și benefică în cazul în care co-soțiile cooperează între ele. (Philip L. Kilbride, *Căsătoria multiplă pentru vremurile noastre*, Westport, Connecticut: Bergin & Garvey, 1994, pp. 108-109)

Chiar și în prezent, poligamia continuă să fie o soluție viabilă pentru unele dintre relele societăților moderne. Motivele pentru care poligamia a fost permisă sunt mai vizibile în prezent în unele societăți occidentale decât în Africa. De exemplu, în Statele Unite ale Americii de astăzi, există o criză de gen severă în comunitatea neagră, așa cum este subliniat de următoarele fapte:

1. unul din fiecare douăzeci de tineri negri moare înainte de vârsta de 21 de ani;

2. pentru cei aflați între 20 și 35 de ani, omuciderea este principala cauză de deces. (Nathan Hare și Julie Hare, *Criză în politica sexuală neagră*, San Francisco: Black Think Tank, 1989, p. 25);

3. mulți bărbați tineri negri sunt șomeri, în închisoare sau au probleme cu drogurile (idem, p.26);

4. ca urmare, una din fiecare patru femei de culoare nu a fost niciodată căsătorită până la vârsta de 40 de ani, în comparație cu una din fiecare zece femei albe. (Kilbride, p.94);

5. mai mult decât atât, multe femei tinere devin mame singure înainte de vârsta de 20 de ani și se văd puse în situația de a avea nevoie de cineva care să le întrețină și să le protejeze.

Rezultatul final al acestor circumstanțe tragice este acela că un număr tot mai mare de femei practică ceea ce se numește „împărțirea bărbatului”. Aceasta înseamnă că multe dintre aceste femei singure și neajutorate sunt implicate în aventuri cu bărbați căsătoriți. Soțiile bărbaților sunt adesea conștiente de faptul că își „împart” soții cu alte femei. Unii observatori ai crizei „bărbatului împărțit” din comunitatea americană recomandă cu tărie poligamia consensuală ca răspuns temporar la lipsa de bărbați, până când vor fi impuse reforme mai cuprinzătoare în societatea americană. (idem)

Prin poligamia consensuală se are în vedere un tip de poligamie care este sancționată de comunitate, dar cu care toate părțile implicate au fost de acord, spre deosebire de împărțirea secretă a bărbatului, care este atât în detrimentul soției, cât și al comunității în general. Problema împărțirii bărbatului în comunitatea afro-americană a fost subiectul unei discuții care a avut loc la Universitatea Temple din Philadelphia, în data de 27 ianuarie 1993 (idem, pp. 95-99). Unii dintre vorbitori au recomandat poligamia ca pe o soluție potențială pentru această criză. De asemenea, ei au sugerat că poligamia nu ar trebui să fie interzisă prin lege, în special într-o societate care tolerează prostituția și amantele. Comentariul unei femei din public, care a spus că afro-americanii ar trebui să învețe de la Africa, unde poligamia este practică în mod responsabil, a provocat aplauze entuziaste.

După un studiu atent asupra poligamiei africane, reverendul David Gitari al Bisericii Anglicane a ajuns la

concluzia că, atunci când este practică într-un mod corect, poligamia este mai creștină decât divorțul și recăsătorirea, referindu-se la soțiile și copiii abandonăți în aceste situații. (Kilbride, p. 126)

Problema raporturilor dezechilibrate de gen devine cu adevărat problematică pe timp de război. Nativii triburilor indienilor americani sufereau, de obicei, de rapoarte extrem de dezechilibrate de gen după pierderile suferite pe timp de război. Femeile din aceste triburi, care se bucurau de un statut destul de înalt, acceptau poligamia ca fiind cea mai bună protecție împotriva practicării unor activități indecente. Fără a oferi nicio altă alternativă, coloniștii europeni au condamnat această poligamie indiană, considerând-o ca fiind „necivilizată”. (John D’Emilio și Estelle B. Freedman, *Chestiuni intime: o istorie a sexualității în America*, New York: Harper & Row Publishers, 1988, p. 87)

Trebuie să ne întrebăm în acest moment: ce este mai demn pentru o femeie: să fie a doua soție, acceptată și respectată, precum în abordarea nativilor indieni, sau o prostituată, precum în „abordarea civilizată” a coloniștilor europeni?!

Nu este mai bine pentru o femeie să aibă 1/2, 1/3 sau 1/4 dintr-un soț, decât să nu aibă deloc un soț și să trăiască o viață singuratică? Nu este mai bine pentru o femeie să aibă pe cineva care va cheltui bani pentru ea, va petrece timp cu ea, va avea grijă de ea, o va proteja și îi va îndeplini nevoile și dorințele? Nu este mai bine pentru ea să știe cine este tatăl copiilor ei, în loc să aleagă între numeroși iubiți, care dispar în cele din urmă?

Cu alte cuvinte, ce este mai demn pentru o femeie: prescripțiile coranice sau teologia bazată pe cultura Imperiului Roman?

Este interesant de observat că, la o conferință internațională pentru tineret care a avut loc în Munchen, în anul 1948, a fost discutată problema raportului de gen extrem de

dezechilibrat existent în Germania. În consecință, poligamia a fost inclusă printre recomandările finale ale conferinței. (Ute Frevert, *Femei în istoria germană: de la emanciparea burgheză la eliberarea sexuală*, New York: Berg Publishers, 1988, pp. 263-264)

Trebuie adăugat faptul că, în islam, nimeni nu poate obliga o femeie să se căsătorească. Pe de altă parte, Biblia recurge uneori la poligamia forțată. O văduvă fără copii trebuie să se căsătorească cu fratele soțului ei, chiar dacă acesta este deja căsătorit, indiferent de părerea ei:

„Atunci Iuda i-a zis lui Onan: «Du-te la nevasta fratelui tău, ia-o de nevastă, ca cumnat, și ridică sămânța fratelui tău.» ~ Onan, știind că sămânța aceasta n-are să fie a lui, vărsa sămânța pe pământ ori de câte ori se culca cu nevasta fratelui său, ca să nu dea sămânță fratelui său. ~ Ce făcea el n-a plăcut Domnului, care l-a omorât și pe el.” (Biblia, Geneza, 38:8-10)

Billy Graham, un evanghelist creștin eminent, a recunoscut acest fapt, din moment ce s-a relatat că a spus următoarele:

„Creștinismul nu poate face un compromis cu privire la problema poligamiei. Dacă astăzi creștinismul nu poate face acest lucru, aceasta este în detrimentul său. Islamul a permis poligamia ca o soluție la bolile sociale și a permis un anumit grad de libertate a naturii umane, însă numai în cadrul strict definit de lege. Țările creștine pretind că practică monogamia, dar, de fapt, ele practică poligamia. Toată lumea este conștientă de rolul jucat de amante în societatea occidentală. În acest sens, islamul este o religie corectă și îi permite unui musulman să se căsătorească cu o a doua soție dacă este necesar, dar interzice strict toate asociațiile amatoare clandestine, cu scopul de a proteja integritatea morală a comunității.” (pe site-ul christianstalkingaboutsex.com din 9 noiembrie 2007)

Din păcate, Occidentul și, în special, liderii Bisericii creștine au folosit această permisiune a poligamiei pentru a critica islamul. Ei fac aceasta doar pentru a se împotrivi islamului, sperând, astfel, să împiedice progresul acestuia prin degradarea lui în ochii lumii.

În propaganda lor împotriva acestei permisiuni, criticii prezintă următoarele argumente:

1. căsătoria cu mai multe soții încalcă legea naturală;
2. această permisiune încurajează dorința sexuală și senzualitatea, care este în detrimentul bunăstării familiei;
3. sistemul poligamiei are dezavantaje sociale, rănește sentimentele delicate ale femeii și provoacă frustrări și dezamăgiri profunde, dând naștere sentimentului de ură și antipatie care tulbură creșterea corespunzătoare a copiilor;
4. această lege perturbă planificarea familiei; mai multe soții presupun în mod natural un număr mai mare de copii; iar acest lucru cauzează probleme economice.

Înainte de a comenta cu privire la aceste obiecții, să examinăm mai întâi dacă islamul a fost cel care a introdus poligamia sau aceasta a existat încă din zilele preislamice. De asemenea, vom vedea dacă se găsește și în alte religii. Apoi, vom observa din ce motive și în ce condiții i-a permis islamul unui bărbat să se căsătorească cu mai multe soții. Oferă acest lucru soluții la problemele sociale cu care se confruntă majoritatea țărilor în ziua de astăzi?

◆ Poligamia – o practică veche

Poligamia a fost răspândită printre toate popoarele din Antichitate, aceasta incluzându-i pe hinduși și pe budiști. Înainte de misiunea Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), desfrânarea și depravarea erau larg

răspândite în lume, în general, și printre arabi, în particular. Acest fapt istoric nu poate fi contrazis de nimeni și, cu atât mai puțin, lucrurile privitoare la viața privată a conducătorilor de stat. Marele rege Dasarata, tatăl lui Sri Rama, a fost poligam. Monarhii creștini din Europa au avut mai mult de o soție. Henric al VIII-lea al Angliei a avut nu mai puțin de opt neveste.

◆ Poligamia în conformitate cu legea hindusă

Există o serie de controverse cu privire la permisibilitatea poligamiei în legislația hindusă. Conform învățăturilor lui Manu, această temă se prezintă după cum urmează:

„Pentru prima căsătorie a bărbaților născuți-de-două-ori, se recomandă (soții) din aceeași castă, însă, pentru cei care, printr-o dorință, vor (să se căsătorească din nou), sunt de preferat următoarele femei (alese), în conformitate cu ordinea (directă) (a castelor).” (Manu, III 12)

*„În prezent, este stabilit de Instanțele Indiei britanice faptul că nu există absolut nicio restricție în ceea ce privește numărul de soții pe care un hindus le poate avea. Oricine se poate căsători din nou așa cum dorește, fără acordul primei soții și fără a se justifica.” (Mayne, **Despre drepturile și manierele hinduse**, p. 113)*

◆ Poligamia în conformitate cu legea iudaică

În Exod (capitolul 21, versetul 10), se prevede:

„Dacă-i va lua o altă nevestă, nu va scădea nimic pentru cea dintâi din hrană, din îmbrăcăminte și din dreptul ei de soție.” (Biblia, Exodul, 21:10)

Este evident chiar și pentru un cititor ocazional al Vechiului Testament faptul că poligamia nu numai că este

permisă, ci este și practică, iar reglementările pentru ea au fost prevăzute în Scripturi.

◆ Poligamia în conformitate cu legea creștină

Scriitori creștini spun că „*monogamia (căsătoria cu o singură femeie) este Idealul Divin. Creatorul a prevăzut căsătoria ca pe o uniune dintre un bărbat și o femeie (Geneza, 2:18-24, Matei 19:5, 1 Corinteni 6:6). El păstrează numărul de bărbați practic egal cu numărul de femei.*” (*Dicționarul Westminster al Bibliei*, ediția 1944).

Vom vorbi despre presupusul număr egal al bărbaților și al femeilor mai târziu. În continuare, aș dori să citez din Biblie momentul în care Dumnezeu i se adresează lui David (Pacea fie asupra sa!), spunând:

„Te-am făcut stăpân pe casa stăpânului tău, am pus la sânul tău nevestele stăpânului tău și ți-am dat casa lui Israel și Iuda (...)” (Biblia, 2 Samuel, 12:8)

Cum se face că Dumnezeu Însuși i-a dat „**nevestele stăpânului său**” dacă Intenția Lui era aceea de a păstra regula de „un bărbat cu o femeie”? Chiar și la a șaptea generație după Adam (Pacea fie asupra sa!) aflăm că „**Lameh și-a luat două neveste (...)**” (**Biblia, Geneza, 4:19**); Avraam (Pacea fie asupra sa!) a avut trei soții; Iacob (Pacea fie asupra sa!) a avut două neveste, în afară de concubine; Moise (Pacea fie asupra sa!) nu a interzis poligamia și, în schimb, a adus Legi pentru a o reglementa, după cum a fost menționat la punctul precedent.

Unii creștini încearcă să depășească aceste dificultăți spunând că Profeții precedenți (Pacea fie asupra lor!) au făcut o greșală atunci când s-au căsătorit cu mai multe soții. Însă, dificultatea de neînving apare în cazul lui Moise (Pacea fie asupra sa!). Ei spun că Moise (Pacea fie asupra sa!) a adus o Lege de la Dumnezeu, însă, dacă Intenția lui Dumnezeu a fost aceea de a

face căsătoria „o uniune între un bărbat și o femeie”, de ce i-a oferit El reglementări lui Moise (Pacea fie asupra sa!) cu privire la poligamie? **Dicționarul biblic** menționat mai sus a încercat să treacă peste această dificultate spunând:

„Moise, care a fost trimis pentru corectarea abuzurilor și nu pentru desființarea lor dintr-odată, nu a interzis poligamia, însă a descurajat-o.”

Este o revendicare care nu poate fi justificată, pentru că Moise însuși (Pacea fie asupra sa!) s-a căsătorit cu două neveste: una a fost Sefora, fiica lui Ietro (cunoscut în limba arabă drept Șuaib), iar cealaltă a fost o femeie etiopiană, cu care Moise (Pacea fie asupra sa!) s-a căsătorit în cel de al doilea an al pribegiei evreilor în deșert (Numeri, 12:1).

Nu există nicio mențiune în Scripturi sau în orice altă scriere care să arate că Sefora nu era în viață în acel moment.

Ajungem acum la Profetii (Pacea fie asupra lor!) care au venit după această presupusă descurajare. Găsim că poligamia a continuat să fie practică chiar și după Moise (Pacea fie asupra sa!) de către Ghedeon, Elcana, Saul, Roboam și nenumărați alții:

„Ghedeon a avut șaptezeci de fii, ieșiți din el, căci a avut mai multe neveste.” (Biblia, Judecători, 8:30)

În **1 Samuel, 1:1-2**, găsim:

„Era un om din Ramataim-Țofim, din muntele lui Efraim, numit Elcana, fiul lui Ieroham, fiul lui Elihu, fiul lui Tohu, fiul lui Țuf, efratit. ~ El avea două neveste: una se numea Ana, iar cealaltă Penina. Penina avea copii, dar Ana n-avea.”

Acest fapt este, de asemenea, menționat în **II Samuel 12:8**:

„Te-am făcut stăpân pe casa stăpânului tău, am pus la sânul tău nevestele stăpânului tău.”

Profetul „**David și-a mai luat fiitoare și neveste din Ierusalim, după ce a venit din Hebron.**” (Biblia, 2 Samuel, 5.13)

Profetul Solomon (Pacea fie asupra sa!) „**a avut de neveste șapte sute de crăiese împărătești și trei sute de fiitoare.**” (Biblia, 1 Regi, 11:3)

Acum ajungem la perioada de după misiunea lui Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!).

Unul dintre cei mai importanți părinți ai Bisericii creștine, sfântul Augustin, a declarat că poligamia nu este o nelegiuire dacă aceasta este permisă prin lege într-o țară, iar reformatorii germani au permis și au declarat validă căsătoria cu două sau cu trei soții simultan, chiar și în secolul al XVI-lea, fără o anumită justificare sau cauză specifică.

Când creștinismul a ajuns în Roma, istoria arată că poligamia a fost recunoscută și că primii împărați creștini par să fi recunoscut validitatea acesteia. Împăratul Valentinian al II-lea le-a permis printr-un edict tuturor supușilor Imperiului ca, în cazul în care le făcea plăcere, să se căsătorească cu mai multe neveste; iar în istoria ecleziastică a acelor vremuri nu apare nicăieri că episcopii și conducătorii creștinilor ar fi avut vreo obiecție cu privire la această lege. Dimpotrivă, toți împărații următori au practicat poligamia, iar oamenii, în general, le-au urmat exemplul. Chiar și unii clerici au avut mai multe neveste.

Trebuie menționat faptul că împăratul Imperiului Roman de Răsărit, Iustinian (527-565), a trăit în secolul al VI-lea al erei creștine; aceasta însemnând că până în secolul al VI-lea nu a existat nicio interdicție cu privire la poligamie în creștinism.

Următoarele paragrafe din ***O scuză față de Mohammed și față de Coran*** (de John Davenport) arată clar că, până cel puțin în secolul al XVI-lea, liderii creștini nu aveau nimic împotriva poligamiei:

„Vorbind despre Avraam și Agar, sfântul Chrysostem a spus: «Aceste lucruri nu au fost interzise.» Deci, sfântul Augustin arată că «a existat un obicei fără prihană ca un bărbat să aibă mai multe soții, care, la acel moment, reprezenta un fel de îndatorire, dar care, în prezent, nu se poate face decât din imoralitate și nu de dragul înmulțirii posterității.»; însă nicio lege nu a interzis a avea mai multe soții.” (a se vedea **Grotius. De drept**, vol. I, notă la pagina 268)

Benefice, un duhovnic din Germania de Jos, l-a întrebat pe papa Grigorie, în anul 726, în ce cazuri i s-ar putea permite unui soț să aibă două soții. Grigorie a răspuns pe data de 22 noiembrie a aceluiași an, spunând:

„În cazul în care o soție este afectată de o boală care o face inaptă pentru actul sexual conjugal, soțul se poate căsători cu o alta, dar, în acest caz, el trebuie să-i acorde soției bolnave tot sprijinul și asistența necesare.”

Chiar și unii scriitori creștini au publicat mai multe lucrări în apărarea poligamiei. Bernardo Ochinus, general al Ordinului Capucinilor, a publicat, pe la mijlocul secolului al XVI-lea, **Dialogurile** în favoarea acestei practici.

Selden a dovedit în lucrarea sa, **Uxor Hebraica**, faptul că poligamia a fost permisă nu numai printre evrei, ci, de asemenea, printre toate celelalte națiuni.

Atunci, care sunt motivele pentru care această practică este considerată atât de dezonorantă și de rușinoasă din moment ce ea a fost practică timp de secole?

John Milton a scris în lucrarea lui, **Tratat despre doctrina creștină**:

„În definiția pe care am dat-o (cea a căsătoriei) și în conformitate cu opinia comună, nu am spus că este vorba despre o căsătorie «între un bărbat și o femeie», pentru ca nu cumva să îi acuz în mod implicit pe sfinții patriarhi și pe stâlpii credinței

noastre, precum Avraam și ceilalți care au avut mai multe soții în același timp, de preacurvie și adulter, și să fiu, drept urmare, obligat să îi exclud din sanctuarul lui Dumnezeu pe descendenții lor sfinți și, implicit, pe întreaga seminție a lui Israel, pentru care a fost făcut sanctuarul în sine, căci este scris (**Deuteronom 23:2**): **«Cel născut din curvie să nu intre în adunarea Domnului, nici chiar al zecelea neam al lui să nu intre în adunarea Domnului.»**

Așadar, fie poligamia este o căsătorie legitimă, fie toți copiii născuți în cadrul acesteia sunt bastarzi; fapt care ar include întreaga rasă a lui Iacob, cele douăsprezece seminții sfinte alese de Dumnezeu. Însă, o astfel de afirmație ar fi extrem de absurdă, ca să nu spunem profană, și este atât culmea nedreptății, cât și exemplul tendinței celei mai periculoase din religie: «a considera păcat ceea ce nu este în realitate». Pare a fi adevărat faptul că întrebarea dacă poligamia ar trebui să fie legalizată sau nu reprezintă o chestiune importantă care ar trebui să fie decisă.” (pp. 231-232)

Acum, ar trebui să ne îndreptăm privirea spre argumentele creștinilor împotriva poligamiei. Este poligamia cu adevărat împotriva legii naturale?

Faptele și informațiile obținute răspund la această întrebare în mod negativ: „Bărbatul”, spune G.R. Scott, „este, în principiu, poligam, iar dezvoltarea civilizației accentuează această poligamie innăscută.” (citată din **Poligamia în islam**, publicat de Misiunea islamică, Lahore)

Doctorul Mercier a spus:

„Natura femeii este monogamă, iar bărbatul tinde să fie poligam.” (citată din **Poligamia în islam**)

Există unele țări, printre care Tanzania, în care populația feminină o depășește considerabil pe cea masculină. Conform statisticilor publicate cu ceva timp în urmă, în Rusia Sovietică,

populația feminină este cu aproximativ 21 de milioane mai mare decât cea masculină.

Fetele devin capabile de reproducere și se maturizează din punct de vedere sexual mai devreme decât băieții. Islamul a adus principii pentru a stabili când o persoană poate fi considerată sau nu adultă. Cineva este considerat a fi adult atunci când prezintă unul dintre următoarele semne: creșterea părului pubian, experimentarea unui vis umed, atingerea vârstei de 15 ani și apariția menstruației la fete. De asemenea, se poate întâmpla ca, într-un climat temperat, fetele să fie capabile să conceapă la vârsta de 9 sau 10 ani, în timp ce, în același climat, un băiat să devină matur din punct de vedere sexual la vârsta de aproximativ 14 sau 15 ani.

Acum, să presupunem că un grup de oameni se stabilește într-un loc și că în fiecare an se nasc 50 de băieți și 50 de fete în acea comunitate. De asemenea, să presupunem că niciunul dintre copii nu moare în copilărie. În 20 de ani, vor exista 1.000 de băieți și 1000 de fete. Din aceste 1.000 de fete, 550 (care s-au născut din primul și până în al unsprezecelea an), se vor afla la vârsta pubertății, adică vor avea între 10 și 20 de ani. Și din cei 1000 de băieți, numai 300 vor ajunge la vârsta pubertății. Aceștia vor fi cei născuți din primul an până în al șaselea, care vor avea de la 15 la 20 de ani. În cazul în care comunitatea practică monogamia, cei 300 de băieți se pot căsători cu 300 de fete. Care va fi soarta celor 250 de fete rămase? Deci, așa-zisa teorie de egalitate ca număr de băieți și fete este greșită în conformitate cu statisticile.

În afară de aceste cauze naturale, există unele situații create de om care dezminț acuzațiile preoților creștini. Să luăm, spre exemplu, cazul războiului. În Europa, în timpul războiului de treizeci de ani, precum și în ultimele două războaie mondiale, au fost uciși atât de mulți bărbați încât nu au mai rămas suficienți pentru a se căsători cu fetele singure și cu tinerele văduve. Numai în Germania de Vest, după cel de al II-lea război mondial, șase milioane de femei nu și-au putut găsi un soț. Un grup dintre ele a

făcut apel la guvern pentru a promulga o lege care să permită poligamia, astfel încât să se poată căsători. Ele și-au susținut cazul, spunând că acest fapt le va oferi protecție economică și socială și, în același timp, le vor satisface nevoile naturale. Biserica s-a opus acestei mișcări și cele 6 milioane de femei neajutorate au fost lăsate să se descurce singure, prin activități sexuale ilicite.

Bertrand Russell a spus:

„În toate țările în care există un exces de femei este o nedreptate evidentă faptul că ele, care printr-o necesitate aritmetică trebuie să rămână necăsătorite, sunt excluse în întregime de la experiențele sexuale.” (Căsătoria și morală, p. 47)

Este interesant de remarcat faptul că multe țări nemusulmane din ziua de astăzi au interzis prin lege poligamia. În aceste țări, a avea o a doua soție, chiar și cu consimțământul primei soții, este o încălcare a legii. Pe de altă parte, a-ți înșela soția fără știrea sau consimțământul ei este perfect legitim din punct de vedere legal! Care este înțelepciunea din spatele unei astfel de contradicții? Este legea astfel concepută încât să răsplătească înșelăciunea și să pedepsească onestitatea? Acesta este unul dintre paradoxurile de neînțeles ale așa-numitei lumi occidentale „civilizate”.

Un alt exemplu de astfel de paradox este ceea ce a avut loc în unele dintre așa-numitele țări „civilizate”. Ele au adus în discuție problema căsătoriilor între persoanele de același sex și le-au dat importanță. Mai mult decât atât, au fost promulgate legi care permit aceste căsătorii între persoanele de același sex.

Reporterul Kavan Patterson a relatat pe Stateline.org, miercuri, 3 noiembrie 2004:

„La șase luni după ce cuplurile de homosexuali și lesbiene au început să se căsătorească în mod legal în Massachusetts, adversarii căsătoriilor între persoanele de

același sex au profitat de Ziua Alegerilor, iar votanții din 11 state au aprobat unele amendamente la constituție care susțineau că actul căsătoriei este o instituție exclusiv heterosexuală. Amendamentele au câștigat în Arkansas, Georgia, Kentucky, Michigan, Mississippi, Montana, Dakota de Nord, Oklahoma, Ohio, Utah și chiar și în Oregon, un stat în care activiștii pentru drepturile homosexualilor au sperat să izbutească.

În prezent, se află pe rol mai mult de 20 de procese în care se revendică drepturile căsătoriilor între persoanele de același sex, în 11 state: California, Connecticut, Florida, Indiana, Maryland, Massachusetts, Nebraska, New Jersey, New York, Oregon și Washington. Cele mai multe dintre procese urmează modelul unui caz din Massachusetts, depus de șapte cupluri de același sex, care au demonstrat că le este garantat dreptul la căsătorie prin Constituția Bay State.”

Este aceasta ceea ce fac oamenii civilizați și inteligenți? Ei acordă drepturi și promulgă legi în favoarea căsătoriilor între persoane de același sex, știind că homosexualitatea este disprețuită în toate religiile.

Oamenii au ajuns chiar să se căsătorească și să întrețină relații sexuale cu animale.

Ei au făcut toate acestea invocând „libertatea de exprimare, libertatea religioasă și drepturile omului.”

• Ce se spune despre vâl sau acoperirea capului?

Femeile din întreaga lume cheltuie milioane de dolari pe înfrumusețarea feței. Companiile care fabrică produse cosmetice au o cifră de vânzări colosală. Nu ar fi o exagerare să spunem că vânzările produselor pentru față le depășesc cu mult pe celelalte. Acest lucru dovedește faptul că oamenii sunt deosebit de atenți la aspectul lor, și mai ales la fețele lor. Oamenii, și în special

femeile, se mândresc foarte mult cu aspectul lor și petrec mult timp aranjându-se.

Allah Preaînaltul a plasat frumusețea bărbatului și a femeii la nivelul feței. Fața este probabil cea mai importantă parte a corpului, aceasta comunicând starea de spirit a unei persoane și exprimând caracterul și particularitățile ei.

Să explicăm acum ceea ce este considerat în Occident ca fiind cel mai mare simbol al servituții și al opresiunii femeilor: vălul sau acoperirea capului. Să vedem ce au de spus cu privire la vâl liderii diferitelor confesiuni religioase.

Conform rabinului dr. Menachem M. Brayer (profesor de literatură biblică la Universitatea Yeshiva), așa cum a arătat în cartea sa - ***Femeia evreică în literatura rabinică***, obiceiul femeilor evreice era să iasă în public cu ceva care să le acopere capul, ceva care, uneori, acoperea chiar întreaga față, lăsând doar un ochi liber. El i-a citat pe unii rabini celebrii antici, spunând:

„Nu este pentru fetele lui Israel să iasă cu capul descoperit.” și *„Blestemat să fie omul care permite ca părul soției lui să fie văzut (...) o femeie care-și expune părul cu scopul înfrumusețării aduce sărăcie.”*

Legislația rabinică interzice recitarea de binecuvântări sau rugăciuni în prezența unei femei căsătorite care are capul descoperit, din moment ce descoperirea părului femeii este considerată a fi „nuditate”.

Dr. Brayer a explicat, de asemenea, faptul că vâlul femeii evreice nu a fost considerat întotdeauna un semn al modestiei. Uneori, vâlul simboliza mai degrabă un statut înalt și luxul decât modestia. Vâlul arăta demnitatea și superioritatea femeilor nobile. Acesta reprezenta, de asemenea, inaccesibilitatea unei femei, asemeni unei posesiuni sfințite a soțului ei. Este clar din Vechiul Testament că descoperirea capului unei femei este o mare rușine și, de aceea, preotul trebuie să descopere capul femeii suspectate de adulter în procesul ei, pentru a o chinui:

„Preotul s-o apropie și s-o pună să stea în picioare înaintea Domnului. ~ Preotul să ia apă sfântă într-un vas de pământ; să ia țărână de pe podeaua Cortului și s-o pună în apă. ~ Preotul să pună pe femeie să stea în picioare înaintea Domnului; să descopere capul femeii și să-i pună în mâini darul de mâncare adus pentru descoperire, darul de mâncare adus pentru gelozie; preotul să aibă în mână apa amară aducătoare de blestem.” (Biblia, Numeri, 5:16-18)

Astfel, vălul arăta respectul de sine și statutul social înalt al unei femei. Femeile din clasele sociale inferioare purtau vălul de multe ori pentru a da impresia unui statut social mai înalt. Faptul că vălul era un semn de noblețe a fost motivul pentru care prostituatelor nu li s-a permis să își acopere părul în societatea evreiască antică. Cu toate acestea, de multe ori prostituatele purtau un văl special, pentru a arăta respectabil. Femeile evreice din Europa au continuat să poarte văluri până în secolul al XIX-lea, atunci când au fost influențate de cultura seculară. Presiunile externe ale vieții europene din secolul al XIX-lea le-au obligat pe multe dintre ele să iasă pe stradă cu capul gol. Unele femei evreice au considerat că este mai convenabil să înlocuiască vălul tradițional cu o perucă, ca o altă formă de acoperire a părului. Astăzi, majoritatea femeilor evreice pioase nu își acoperă părul decât în sinagogă. Unele dintre ele, cum sunt cele din sectele hasidice, încă mai folosesc peruca. (Menachem M. Brayer, *Femeia evreică din literatura rabinică: o perspectivă psihosocială*, Hoboken, NJ: Editura Ktav, 1986, p. 239 și idem, pp. 316-317; a se vedea de asemenea Swidler, pp. 121-123 și idem, p. 139, Susan W. Schneider, *Evreii și femeia*, New York: Simon & Schuster, 1984, p. 237)

Cum rămâne cu tradiția creștină? Este binecunoscut faptul că toate călugărițele catolice își acoperă capul de sute de ani, dar aceasta nu este tot. În Noul Testament, Pavel a făcut câteva afirmații interesante cu privire la văl:

„Dimpotrivă, orice femeie care se roagă sau proorocește cu capul dezvelit își necinstește capul ei, pentru că este ca una care ar fi rasă. ~ Dacă o femeie nu se învelește, să se și tundă! Iar, dacă este rușine pentru o femeie să fie tunsă ori rasă, să se învelească. ~ Bărbatul nu este dator să-și acopere capul, pentru că el este chipul și slava lui Dumnezeu, pe când femeia este slava bărbatului. ~ În adevăr, nu bărbatul a fost luat din femeie, ci femeia din bărbat; și nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia pentru bărbat. ~ De aceea, femeia, din pricina îngerilor, trebuie să aibă pe cap un semn al stăpânirii ei.” (Biblia, 1 Corinteni, 11:5-10)

„Judecați voi singuri: este cuviincios ca o femeie să se roage lui Dumnezeu dezvelită?” (Biblia, 1 Corinteni, 11:13)

Sfântul Tertulian a scris în tratatul său celebru, *Despre învelirea Fecioarei*:

„Femei tinere, dacă purtați vălurile voastre pe străzi, atunci ar trebui să le purtați și în Biserică; dacă le purtați atunci când sunteți printre străini, atunci purtați-le și printre frații voștri (...)”

Mai mult decât atât, printre legile canonice ale Bisericii catolice de astăzi, există una care le cere femeilor să își acopere capul în Biserică. (R. Thompson, *Femeile din Anglia lui Stuart și America*, Londra: Routledge & Kegan Paul, 1974, p. 162)

În unele culte creștine, așa cum sunt comunitatea Amish și menoniții, femeile continuă să se acopere până în prezent. Motivul acoperirii, în conformitate cu liderii Bisericilor lor, este acela că:

„Acoperirea capului este un simbol al supunerii femeii în fața bărbatului și a lui Dumnezeu.”

Pavel a introdus aceeași logică în Noul Testament. (Mary Murray, *Legea tatălui*, Londra: Routledge, 1995, p. 67)

Rezumat

• Ce are de spus Noul Testament (Biblia Cornilescu) cu privire la femei:

1 Timotei, 2:11-14: „Femeia să învețe în tăcere, cu toată supunerea. ~ Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să stea în tăcere. ~ Căci întâi a fost întocmit Adam, și apoi Eva. ~ Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii.”

1 Corinteni, 14:34: „Femeile să tacă în adunări, căci lor nu le este îngăduit să ia cuvântul în ele, ci să fie supuse, cum zice și Legea.”

1 Corinteni, 11:5-10: „Dimpotrivă, orice femeie care se roagă sau procește cu capul dezvelit își necinstește capul ei, pentru că este ca una care ar fi rasă. ~ Dacă o femeie nu se învește, să se și tundă! Iar, dacă este rușine pentru o femeie să fie tunsă ori rasă, să se învelească. ~ Bărbatul nu este dator să-și acopere capul, pentru că el este chipul și slava lui Dumnezeu, pe când femeia este slava bărbatului. ~ În adevăr, nu bărbatul a fost luat din femeie, ci femeia din bărbat; ~ și nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia pentru bărbat. ~ De aceea, femeia, din pricina îngerilor, trebuie să aibă pe cap un semn al stăpânirii ei.”

1 Corinteni, 11:13: „Judecați voi singuri: este cuviincios ca o femeie să se roage lui Dumnezeu dezvelită?”

• Ce are de spus Vechiul Testament (Biblia Cornilescu) cu privire la femei:

Geneza, 3:12-16: „Omul a răspuns: «Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat.» ~ Și Domnul Dumnezeu i-a zis femeii: «Ce ai făcut?»

Femeia a răspuns: «Șarpele m-a amăgit și am mâncat din pom.» ~ Domnul Dumnezeu i-a zis șarpelui: «Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate vitele și între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieții tale să te târăști pe pânțele și să mănânci țărână. ~ Vrajmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.» ~ Femeii i-a zis: «Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta; cu durere vei naște copii, și dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine.»»

Leviticul, 12:2-5: „Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: «Când o femeie va rămâne însărcinată și va naște un copil de parte bărbătească, să fie necurată șapte zile; să fie necurată ca în vremea sorocului ei. ~ În ziua a opta, copilul să fie tăiat împrejur. ~ Femeia să mai rămână încă treizeci și trei de zile ca să se curețe de sângele ei; să nu se atingă de niciun lucru sfânt și să nu se ducă la Sfântul Locaș, până nu se vor împlini zilele curățării ei. ~ Dacă naște o fată, să fie necurată două săptămâni, ca pe vremea când i-a venit sorocul; și să rămână șaiszeci și șase de zile ca să se curețe de sângele ei.»»

Eclesiastul, 7:26-28: „Și am găsit că mai amară decât moartea este femeia a cărei inimă este o cursă și un laț și ale cărei mâini sunt niște lanțuri; cel plăcut lui Dumnezeu scapă de ea, dar cel păcătos este prins de ea. ~ Iată ce am găsit, zice Eclesiastul, cercetând lucrurile unul câte unul ca să le pătrund rostul; ~ iată ce-mi caută și acum sufletul, și n-am găsit. Din o mie am găsit un om: dar o femeie n-am găsit în toate acestea.»

Leviticul, 15:19-30: „Femeia care va avea o scurgere, și anume o scurgere de sânge din trupul ei, să rămână șapte zile în necurăția ei. Oricine se va atinge de ea va fi necurat până seara. ~ Orice pat în care se va culca ea în timpul necurăției ei va fi necurat; și orice lucru pe care va șede ea va fi necurat. ~ Oricine se va atinge de patul ei să-și spele

hainele, să se scalde în apă, și va fi necurat până seara. ~ Oricine se va atinge de un lucru pe care a șezut ea să-și spele hainele, să se scalde în apă, și va fi necurat până seara. ~ Dacă este ceva pe patul sau pe lucrul pe care a șezut ea, cine se va atinge de lucrul acela va fi necurat până seara. ~ Dacă se culcă cineva cu ea și vine peste el necurăția femeii aceleia, el va fi necurat timp de șapte zile, și orice pat în care se va culca va fi necurat. ~ Femeia care va avea o scurgere de sânge timp de mai multe zile, afară de soroacele ei obișnuite, sau a cărei scurgere va ține mai mult ca de obicei, va fi necurată tot timpul scurgerii ei, ca pe vremea când îi vine sorocul. ~ Orice pat în care se va culca în timpul cât va ține scurgerea aceasta va fi ca și patul din timpul când ea este la scurgerea de la soroc; și orice lucru pe care va ședea va fi necurat ca atunci când este ea la scurgerea de la soroc. ~ Oricine se va atinge de ele va fi necurat; să-și spele hainele, să se scalde în apă, și va fi necurat până seara. ~ După ce va fi curățată de scurgerea ei, să numere șapte zile, și apoi va fi curată. ~ A opta zi, să ia două turturele sau doi pui de porumbel și să-i ducă preotului, la ușa Cortului întâlnirii. ~ Preotul să aducă unul ca jertfă de ispășire, și altul ca ardere de tot; și preotul să facă ispășire pentru ea înaintea Domnului, pentru scurgerea care o făcea necurată.”

Cu alte cuvinte, Vechiul și Noul Testament ne învață că:

1. femeile ar trebui să învețe în tăcere și subjugare;
2. femeile nu ar trebui să îi învețe pe alții;
3. Adam (Pacea fie asupra sa!) și Eva nu au fost egali în ceea ce privește păcatul. Adam (Pacea fie asupra sa!) nu a fost înșelat, ci Eva a fost;
4. femeile trebuie să rămână tăcute în Biserici. Este rușinos ca ele să deschidă gura acolo. Dacă au o întrebare, ar

trebui să le-o adreseze soților lor înainte de a merge la Biserică și apoi ei vor întreba pentru ele în Biserică;

5. o femeie nu ar trebui nici să se roage și nici să profeseze cu capul descoperit;

6. dacă o femeie se roagă cu capul descoperit, atunci, de asemenea, ea ar trebui să își radă părul de pe cap;

7. bărbatul a fost creat după Chipul și Slava lui Dumnezeu, iar femeia a fost creată după slava bărbatului, de aceea, bărbatul trebuie să aibă putere asupra ei;

8. orice femeie care aduce pe lume un copil de sex masculin va fi necurată timp de o săptămână. Însă orice femeie care aduce pe lume un copil de sex feminin va fi necurată timp de două săptămâni. Astfel, fetele își fac mamele de două ori mai necurate în comparație cu băieții;

9. deși este posibil să se găsească un bărbat integru la fiecare o mie de persoane, este imposibil a se găsi chiar și o singură femeie dreaptă dintr-o mie;

10. femeia este o cursă, inima ei este o capcană, iar mâinile îi sunt lanțuri. Bărbatul care este pe placul lui Dumnezeu va scăpa de ea, însă ea îl va ademini pe păcătos;

11. în cazul în care o femeie este la menstruație și atinge un scaun, un pat sau orice altceva, atunci acel element devine imediat impur. Apoi, oricine atinge acele lucruri va deveni, de asemenea, impur și va trebui să se scalde și să își spele hainele, deoarece a atins un element pe care l-a atins o femeie în timpul menstruației.

• Ce au spus sfinții canonizați ai creștinătății despre femei:

„Femeia este fiica falsității, o santinelă a Iadului, inamicul păcii; cea din cauza căreia Adam a pierdut Paradisul.” (sfântul Ioan Damaschin)

„Femeia este instrumentul pe care diavolul îl folosește pentru a câștiga un loc în sufletele noastre.” (sfântul Ciprian)

„Femeia este izvorul brațului diavolului, vocea ei este șuieratul șarpelui.” (sfântul Anton)

„Femeia are otrava unei vipere, răutatea unui dragon.” (sfântul Grigorie)³

După cum putem observa în istoria antică, în creștinism și chiar în perioada preislamică, femeile au fost tratate asemeni unor animale și a unor bunuri de uz casnic, cu lipsă de respect și nedreptate. Din păcate, lumea modernă a deschis o a doua perioadă a ignoranței în încercarea de a rectifica nebunia erei preislamice. Este foarte ciudat faptul că femeia care este pe jumătate goală este considerată a fi liberă și eliberată, însă femeia care se acoperă pentru a I se supune lui Dumnezeu și pentru a-și păzi modestia, este ridiculizată și este considerată a fi oprimată de către soțul ei extremist.

Mulți oameni din Occident vorbesc despre „libertatea de exprimare”. Așadar, dacă este acceptabil ca o femeie să poarte bikini sau fuste mini în public, arătându-le tuturor trupul ei și etalându-l ca pe o marfă de vânzare, atunci nu ar trebui să fie acceptabil ca o femeie să poarte o piesă de îmbrăcăminte care să îi ascundă frumusețea în fața altor bărbați și să îi păstreze onoarea,

³ Toate aceste citate pot fi găsite în cartea lui Karen Armstrong, *Evanghelia după femeie*, Londra: Cărți Elm Tree, 1986, pp. 52-62; a se vedea, de asemenea, Nancy van Vuuren, *Subjugarea femeilor, așa cum era practică de Biserică, Vânătorii de vrăjitoare*, precum și *Alți discriminatori sexiști*, Philadelphia: editura Westminster pp. 28-30

respectul și loialitatea față de soțul ei? În același timp, soțul este sigur că soția lui este sacră și specială doar pentru el. El știe că niciun bărbat în afară de el nu a văzut vreodată frumusețea și podoabele soției sale (cu excepția rudelor ei apropiate - tată, frați, unchi, etc.). Aceasta este adevărata onoare și respectul femeii.

Care sunt efectele negative create de lipsa modestiei femeii și de scoaterea ei de sub tutela și protecția rudelor? Mai jos, sunt doar câteva dintre acestea:

- a) pierderea respectului față de femei în general;
- b) o creștere semnificativă a ratei de divorț;
- c) neglijarea copiilor;
- d) copiii nu sunt educați și instruiți în mod corect;
- e) creșterea cazurilor de viol;
- f) creșterea șomajului în rândul bărbaților, ceea ce conduce la inactivitate și lenevie, fapt care încurajează alcoolismul, abuzul de droguri, violul, crima, jaful și o serie de alte rele sociale.

Toate acestea se petrec în numele eliberării și al libertății.

Dacă îți dorești cu adevărat să fii liber și eliberat, atunci citește mai departe pentru a afla ce anume te poate elibera cu adevărat.

Islamul este cel care îi eliberează cu adevărat pe oameni. Islamul îi eliberează pe oameni de adorarea creației și de servitutea față de aceasta. Islamul îi încurajează pe oameni să Îl adore numai pe Creator, iar nu creația.

Unii dintre voi s-ar putea întreba: ce este islamul, cine este Allah și ce este Coranul?

• *Ce este islamul?*

Islam este un cuvânt arab care înseamnă supunere, iar aceasta este arătată numai față de Singurul Dumnezeu adevărat, Allah Preaînaltul, Care nu are parteneri, nici fiu, nici tată și nici mamă. El a existat dintotdeauna și este Veșnic; El nu doarme niciodată, nu obosește și nici nu va muri. Islamul este un mod complet de viață, care a făcut clar tot ceea ce trebuie să știm cu privire la a duce o viață neprihănită, evlavioasă și în conformitate cu Poruncile lui Allah Preaînaltul. Musulmanul consideră că nimeni nu se află între el și Stăpânul său, niciun mijlocitor, fapt pentru care toate faptele sale de adorare sunt doar pentru Allah Cel Atotputernic. În cazul în care comite un păcat, el se căiește direct în fața lui Allah Preaînaltul (Dumnezeu).

• *Cine este Allah?*

Allah este un termen arab folosit pentru Dumnezeu și, chiar și în prezent, creștinii și evreii arabi Îl numesc pe Dumnezeu „Allah”. Musulmanii sunt cei care se supun de bunăvoie Singurului Dumnezeu și care efectuează orice act de adorare doar de dragul Lui. De asemenea, musulmanul crede că Dumnezeu, în Știința Sa atotcuprinzătoare și Înțelepciunea Sa, nu a creat omenirea fără un scop și nu o neglijează. Dimpotrivă, Allah Preaînaltul a trimis Profeti (Pacea fie asupra lor!) care să proclame Mesajul conform căruia „*nu există nicio altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah*”, oferindu-le Revelații Divine și Cărți. El Preaînaltul l-a trimis pe Moise (Pacea fie asupra sa!) cu Tora, pe David (Pacea fie asupra sa!) cu Psalmii, pe Isus (Pacea fie asupra sa!) cu Evangheliile și pe Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) cu Nobilul Coran.

• *Ce este Nobilul Coran?*

Nobilul Coran este Revelația finală trimisă de Allah Preaînaltul pentru întreaga omenire. Acesta i-a fost revelat ultimului Său Mesager, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Nobilul Coran a completat și a abrogat toate Cărțile și Revelațiile care au venit înainte de el, așa cum sunt Tora, Psalmii, Evangheliile, etc. Musulmanii cred în toate aceste Revelații (în forma lor originală, înainte de a fi modificate) și cred în toți Mesagerii și Profetii (Pacea fie asupra lor!) pe care Allah Preaînaltul (Dumnezeu) i-a trimis, fără nicio excepție. Musulmanii își iau crezul din două surse:

1. Nobilul Coran, care i-a fost trimis Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) în urmă cu mai bine de 1400 de ani. Acesta a rămas în forma sa originală până astăzi. Există doar o singură versiune a lui și nu a fost schimbată și nici nu va fi până la sfârșitul timpurilor.

2. *Sunnah* – Tradiția autentică a ultimului Mesager trimis pentru întreaga omenire, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa). El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a clarificat pentru noi tot ceea ce avem nevoie să știm cu privire la modul nostru de viață: cum să mâncăm, cum să dormim, cum să ne căsătorim, cum să ne rugăm, cum să facem afaceri, cum să lucrăm, cum să avem grijă de familiile noastre, cum să folosim toaleta și chiar cum să ne curățăm și să ne încălțăm. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ne-a lăsat instrucțiuni pentru absolut tot, aceasta fiind Revelația și Călăuzirea pe care a primit-o de la Allah Cel Prea Măreț. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost însărcinat cu transmiterea unui Mesaj Divin, același Mesaj pe care toți ceilalți Mesageri și Profeti (pacea fie asupra lor!) trimiși de Allah Preaînaltul l-au adus pentru comunitățile lor. Acest Mesaj a fost Mesajul islamului - supunerea completă față de Allah Preaînaltul,

adorarea și ascultarea doar a Lui. Acești Mesageri (Pacea fie asupra lor!) au avertizat omenirea cu privire la pericolele politeismului și ale atribuirii de parteneri lui Allah, Singurul Dumnezeu Adevărat. Ei (Pacea fie asupra lor!) au chemat oamenii la tot ceea ce a fost bun și benefic pentru ei și i-au avertizat cu privire la ceea ce era nociv și rău pentru ei. Așadar, musulmanii nu se închină la Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), nici la *Ka'bah* (construcția cubică neagră din Mecca); ci la Domnul lui Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și al *Ka'bei*, care este Allah Preaînaltul.

• *Ce crede musulmanul cu privire la scopul creării bărbaților și a femeilor?*

Musulmanul acceptă faptul că scopul principal din spatele creării omenirii, al bărbaților și al femeilor deopotrivă, este acela de a Îl adora doar pe Allah Preaînaltul, de a lupta împotriva forțelor lui Șeytan (Satana) și de a își trăi viețile urmând Poruncile lui Allah Preaînaltul, pentru a obține fericirea veșnică în Paradis. Allah Preaînaltul spune:

„Eu nu i-am creat pe djinni și oameni decât pentru ca ei să Mă adore.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 51:56]

De asemenea, El, Preaînaltul, spune:

„Deci, adoră-L tu pe Allah și fii dintre cei care aduc mulțumire!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 39:66]

Într-un alt verset, El, spune:

„Spune (o, Mohammed): «Mi s-a poruncit mie să-L ador pe Allah, arătându-I numai Lui credință!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 39:11]

Adorarea are un sens cuprinzător, care include tot ceea ce Allah Preaînaltul iubește și tot ceea ce Îl mulțumește, de la cuvinte

la acțiuni și convingeri, indiferent dacă aceste acte de adorare sunt evidente sau ascunse. Cel mai important lucru este ca toate actele de adorare să fie efectuate urmând maniera în care Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a făcut-o. Acest lucru se datorează faptului că Allah Preaînaltul i-a poruncit omenirii să urmeze exemplul ultimului Său Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost trimis pentru toți oamenii, nu doar pentru arabi. De aceea, întreaga omenire trebuie să îl urmeze pe Mesagerul final, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

• Își îndeplinește musulmanul actele de adorare, se roagă sau postește în modul în care dorește el însuși sau în conformitate cu propriile capricii și dorințe?

Nu, el trebuie să își îndeplinească actele de adorare, să se roage și să postească în modul în care Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a făcut-o, deoarece el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost cel mai bun dintre toți oamenii și cel care a înțeles cel mai bine Revelația Divină venită de la Allah Preaînaltul. Mai mult decât atât, Allah Preaînaltul i-a poruncit întregii omeniri să urmeze exemplul său și să învețe adevărata religie de la el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost ca o lumină călăuzitoare spre Calea cea Dreaptă, aceea care ne va conduce la Domnul nostru Preamilostiv.

Acum, că avem o idee cu privire la statutul femeilor în viața de zi cu zi, să ne uităm la ceea ce spune islamul cu privire la unele dintre subiectele discutate anterior.

Statutul femeilor în islam

Dacă ne îndreptăm atenția spre ceea ce spune Nobilul Coran, vom observa că, în islam, concepția cu privire la femei este radical diferită de cea iudeo-creștină. Să lăsăm Coranul să vorbească de la sine...

În Nobilul Coran, găsim un Capitol întreg numit *An-Nisā'* (Capitolul patru), care, tradus din limba arabă, înseamnă „*Femeile*”. În acest Capitol, veți găsi detalii despre chestiuni importante legate de femeie, familie, comunitate, etc.

● **Concepția islamică cu privire la prima creație se găsește în mai multe locuri din Nobilul Coran, iar un exemplu în acest sens este următorul:**

„«Iar tu, o, Adam! Sălășluiește tu împreună cu soața ta în Rai! Mâncați voi ori de unde voiți, însă să nu vă apropiați de acest pom, căci altfel veți fi dintre cei nelegiuți!» ~ Dar Șeitan i-a ispitit, voind să le arate goliciunile care le fuseseră ascunse, zicând: «Domnul vostru nu v-a oprit de la acest pom decât pentru ca voi să nu deveniți îngeri și să nu fiți nemuritori!» ~ Și el s-a juruit lor: «Eu sunt pentru voi un bun sfătuitor!» ~ Așadar, el i-a înșelat prin amăgire. Și când ei au gustat din acel pom, li s-au descoperit goliciunile lor și au început să-și pună peste ele frunze din Grădină. Și Domnul lor i-a chemat (*zicându-le*): «Oare nu v-am oprit Eu de la acest pom și nu v-am spus Eu că Șeitan vă este dușman mărturisit?» ~ Și au răspuns ei: «Domnul nostru, am fost nedrepti cu sufletele noastre și dacă nu ne ierți și nu Te înduri de noi, vom fi printre cei pierduți!»» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:19-23]

O privire atentă asupra celor două relatări ale istoriei Creației dezvăluie câteva diferențe esențiale. Nobilul Coran, contrar Bibliei, îi consideră responsabili atât pe Adam (Pacea fie asupra sa!), cât și pe Eva pentru greșeala lor. Nicăieri în Coran nu se poate găsi nici chiar cel mai mic indiciu că Eva l-ar fi ispitit pe Adam (Pacea fie asupra sa!) să mănânce din pom sau chiar că ea ar fi mâncat înaintea lui. În Nobilul Coran, Eva nu este ispititoarea, nici seducătoarea sau înșelătoarea. Mai mult decât atât, Eva nu trebuie învinuită pentru durerile nașterii. Potrivit Coranului, Allah Preaînaltul nu pedepsește pe nimeni pentru greșelile altora. Atât Adam (Pacea fie asupra sa!), cât și Eva au comis un păcat și apoi I-au cerut lui Allah Preamilostivul iertare, iar El i-a iertat pe amândoi.

Acestea sunt doar câteva versete care clarifică statutul femeilor în islam. După cum putem observa, atât aici, cât și în alte versete din Nobilul Coran, Allah Preaînaltul se adresează atât bărbaților, cât și femeilor deopotrivă.

• Cum ar trebui să le trateze bărbații pe femei? Ce spune islamul despre soție și despre cei care asupresc sau abuzează femeile?

Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„O, voi cei care credeți! Nu vă este îngăduit să moșteniți femei în pofida voinței lor și nici să le opriți să se căsătorească (din nou) cu alții, ca să le luați o parte din ce le-ați dat (ca zestre), decât dacă ele au săvârșit un păcat învederat, ci purtați-vă cu ele în cel mai bun mod! Iar dacă nu vă este pe plac, se poate să nu vă fie pe plac un lucru pe care Allah l-a pregătit (să vă aducă) un mare bine.”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:19]

Având în vedere faptul că înainte de apariția islamului arabii păgâni obișnuiau să-și îngroape fetițele de vii, le obligau pe

femei să danseze dezbrăcate în apropierea sanctuarului *Ka'bah*, în timpul târgurilor anuale, și le tratau pe acestea ca pe niște sclave și obiecte de plăcere sexuală, fără niciun fel de drepturi sau poziție, aceste învățături ale Coranului cel Nobil au fost revoluționare. Spre deosebire de alte religii, care consideră că femeile dețin păcatul inerent și răutatea, iar bărbații posedă virtutea inerentă și noblețea, islamul privește bărbații și femeile ca având aceeași esență, fiind creați dintr-un singur suflet.

Allah Preaînaltul ne spune în Nobilul Coran:

„O, voi, oameni! Fiți cu frică de Domnul vostru care v-a făcut dintr-o singură ființă și a făcut din aceasta și pe perechea ei și care a răspândit din cele două (*ființe*) mulți bărbați și femei! Fiți cu frică de Allah în Numele căruia vă conjurați (*unii pe alții*) și (*fiți cu frică de ruperea*) legăturilor de rudenie, căci Allah este *Raqīb* (*Veghetor peste voi*)!”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:1]

„Musulmanilor și musulmanelor, dreptcredincioșilor și dreptcredincioaselor, celor supuși și celor supuse, celor iubitori de adevăr și celor iubitoare de adevăr, celor statornici și celor statornice, celor smeriți și celor smerite, celor ce dau milostenii și acelora (*dintre femei*) care dau milostenii, celor care postesc și acelora (*dintre femei*) care postesc, celor care își păzesc castitatea lor și acelora (*dintre femei*) care și-o păzesc, celor care-L pomenesc pe Allah mereu și acelora (*dintre femei*) care-L pomenesc, Allah le-a pregătit iertare și răsplată mare.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:35]

„Dreptcredincioșii și dreptcredincioasele își sunt aliați unii altora. Ei poruncesc ceea ce este cuvenit, opresc de la ceea ce este neîngăduit, împlinesc rugăciunea (*as-salāh*), aduc dania (*az-zakāh*) și I se supun lui Allah și Trimisului Său. Cu aceștia, Allah va fi Îndurător, căci Allah este ‘Aziz (*Invincibil, Atotputernic*), *Hakīm* (*Preaînțelept*).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:71]

„Domnul lor le-a răspuns: «Eu nu las să se piardă nicio faptă împlinită de vreunul dintre voi, bărbat sau femeie, deopotrivă unul cu altul!» (...)» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:195]

„Cel ce săvârșește o faptă rea nu va fi răsplătit decât cu una asemănătoare cu ea, iar cel care săvârșește o faptă bună - fie el bărbat sau femeie - și este credincios, acela va intra în Rai, unde va primi cele de trebuință, fără socoteală.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 40:40]

„Pe cel ce face o faptă bună - bărbat ori femeie - și este credincios îl vom dărui Noi cu o viață mai bună. Și Noi îi vom răsplăti pe ei după (*faptele*) cele mai bune pe care le-au săvârșit.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:97]

Este evident că opinia coranică privitoare la femei nu diferă de aceea cu privire la bărbați. Amândouă sunt ființe create de Allah Preaînțeleptul, al căror scop fundamental pe Pământ este acela de Îl adora pe Domnul lor, de a săvârși fapte bune și de a evita răul, și amândouă vor fi judecate în conformitate cu faptele lor. Cu toate acestea, responsabilitățile lor diferă în funcție de natura și de constituția lor fizică.

Nobilul Coran nu menționează nicăieri că femeia este poarta de acces a diavolului sau că ea este amăgitoare prin natura sa, nici nu menționează că bărbatul a fost creat după Chipul lui Allah Preaînaltul. Toți bărbații și toate femeile sunt creaturile Sale. Potrivit Coranului, rolul unei femei pe Pământ nu se limitează numai la a aduce copii pe lume. Ea trebuie să facă tot atât de multe fapte bune precum un bărbat. Coranul nu spune nicăieri că nu există nicio femeie dreaptă, după cum a fost menționat anterior în alte texte. Dimpotrivă, Coranul i-a instruit pe toți credincioșii, femei și bărbați deopotrivă, să urmeze exemplul unor femei ideale, așa cum au fost Maria, mama lui Isus (Pacea fie asupra lor!), și soția lui Faraon:

„Și Allah a dat-o drept pildă pentru aceia care cred (ceea ce dovedește că legăturile de familie cu necredincioșii nu îi vor afecta pe cei care au făcut fapte bune) pe soția lui Faraon, când a spus: „Domnul meu! Clădește-mi o casă lângă Tine în Paradis și salvează-mă de Faraon și de faptele sale și salvează-mă de oamenii nedreți (politeiști, răufăcători și necredincioși)!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 66:11]

De asemenea, există un întreg Capitol în Nobilul Coran numit după Maria, mama lui Isus (Pacea fie asupra lor!). Acesta este Capitolul 19 și este numit „*Mariam*”, care este termenul din limba arabă pentru Maria. Allah Preaînaltul spune despre ea în Nobilul Coran:

„Și (Allah a oferit-o ca exemplu pentru dreptcredincioși) pe *Mariam* (Maria, mama lui Isus), fiica lui ‘*Imran*, care și-a păzit castitatea. Și am suflat Noi în ea (prin mâneca de la cămașa sau îmbrăcămintea ei) prin intermediul unui *Rūh* (Gavriil; Allah i-a poruncit lui Gavriil să sufle Duhul în interiorul hainei sale și astfel Isus a fost conceput) al Nostru. Și ea a crezut în Cuvintele Domnului ei, în Scripturile Sale și ea a fost dintre cei supuși (lui Allah) devotați.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 66:12]

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Mulți bărbați au atins (nivelul) perfecțiunii, însă nicio femeie nu a atins acest nivel cu excepția *Asiyei*, soția lui *Fir’awn* și a lui *Mariam* (Maria), fiica lui ‘*Imran* (...)” (At-Tirmidhi)

De asemenea, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Maria, fiica lui ‘*Imran*, a fost cea mai bună dintre femeile din timpul său și *Khadijah* a fost cea mai bună dintre femeile din timpul său.” (Al-Bukhari)

Și acestea sunt doar câteva exemple cu privire la onoarea și la respectul acordate femeilor de către Nobilul Coran în special și de către islam în general.

• Ce spune islamul despre relațiile dintre bărbat și femeie (adică dintre soț și soție)?

Spre deosebire de Biblie și Tora, care au fost modificate, Nobilul Coran nu consideră nicio femeie ca fiind posesiunea unui bărbat. Acesta descrie elocvent relația dintre soți, spunând:

„Printre Semnele Lui (*este acela*) că El v-a creat din voi înșivă soațe, pentru ca voi să trăiți în liniște împreună cu ele. Și El a pus între voi dragoste și îndurare și întru aceasta sunt semne pentru un neam (*de oameni*) care chibzuiesc.”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 30:21]

Aceasta este concepția coranică privitoare la căsătorie: dragoste, milă și liniște, nu posesiune și standarde duble.

Coranul subliniază, de asemenea, legătura esențială dintre bărbați și femei prin cea mai frumoasă comparație:

„(...) ele (*soțiile voastre*) vă sunt veșmânt vouă, iar voi le sunteți veșmânt lor.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:187]

La fel cum o haină ascunde goliciunea, tot astfel și soțul și soția, prin relația de căsătorie, își asigură reciproc castitatea. Această haină asigură confortul și tot astfel soțul va găsi confort în compania soției sale și ea în a lui. Haina este harul, frumusețea și înfrumusețarea corpului, la fel cum sunt soțiile pentru soții lor, și soții pentru soțiile lor. Islamul nu consideră femeia a fi „un instrument al Diavolului”, ci, mai degrabă, o numește în Coran „*muhsana*” (o fortăreață împotriva lui Șeytan), deoarece o femeie bună îl ajută pe soțul ei să se țină pe calea corectitudinii. Acesta este motivul pentru care căsătoria a fost considerată de către

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fi actul cel mai virtuos. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Atunci când cineva se căsătorește, el a completat jumătate din religia sa (...)” (Al-Baiyhaqi)

De asemenea, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a poruncit musulmanilor să se căsătorească, spunând:

„Căsătoria face parte din *Sunnah* mea și cel care nu urmează *Sunnah* mea nu are nimic de a face cu mine (...)” (Ibn Majah)

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus, de asemenea:

„Credinciosul nu trebuie să urască femeia credincioasă (soția). Dacă îi displace una dintre caracteristicile ei, va fi mulțumit de alta.” (Muslim)

De asemenea, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Dacă este martor la o chestiune, cel care crede în Allah și în Ziua Judecării trebuie să vorbească în cel mai bun mod cu putință despre aceasta sau să păstreze tăcerea. Purtați-vă cu bunătate și aveți grijă de femeie, deoarece femeia a fost creată dintr-o coastă (...)” (Muslim)

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a fost categoric atunci când le-a impus musulmanilor să se poarte bine cu femeile lor, în momentul în care a ținut celebra sa predică de pe muntele milei din Arafat în prezența multora dintre companionii săi (Allah să fie mulțumit de ei!), care s-au adunat acolo pentru *Hajj al-Wadā* (Pelerinajul de Adio). Atunci, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a poruncit celor prezenți să fie respectuoși și amabili față de femei și să

transmită acest mesaj și celorlalți musulmani. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„(...) Aveți grijă! Tratați-le pe soțiile voastre în cel mai bun mod cu putință, ele sunt (slabe și au nevoie de grijă) ca niște prizonieri în mâinile voastre; voi nu aveți dreptul să le tratați altfel decât dacă se fac vinovate de indecență fățișă; și dacă fac aceasta, nu mai dormiți cu ele în pat și loviți-le ușor, imperceptibil, dar dacă ele se întorc la ascultare, nu le faceți rău în niciun fel. Cu adevărat, voi aveți drepturi asupra soțiilor voastre, iar ele au drepturi asupra voastră. În ceea ce privește drepturile voastre asupra lor, (să știți că) ele nu au voie să lase pe nimeni dintre cei pe care nu îi plăceți să stea pe așternuturile voastre sau să intre în casele voastre. Fiți cu grijă! Cu adevărat, dreptul lor asupra voastră este acela că voi trebuie să le hrăniți și să le îmbrăcați în cel mai bun mod cu putință.” (At-Tirmidhi)

Legile islamului și învățăturile sale consideră femeile ca fiind egale cu bărbații din punct de vedere spiritual. Principala distincție dintre ei este făcută în ceea ce privește aspectul fizic, bazată pe principiul repartizării echitabile a forței de muncă. Legile islamului alocă activitatea mai obositoare bărbatului și îl face responsabil pentru întreținerea familiei. De asemenea, ele alocă femeii activitatea de gestionare a casei, de educare și de instruire a copiilor, munca pe care ea o are fiind de cea mai mare importanță în construirea unei societăți sănătoase și prospere.

• *Ce spune islamul despre poligamie?*

Haideți să ne amintim ceea ce a fost menționat în prima parte cu privire la hinduși, babilonieni, persani, atenieni, evrei și arabii din perioada preislamică. Aceste națiuni nu aveau nicio limită în privința numărului de soții cu care un bărbat se putea căsători. Cu toate acestea, islamul a limitat și restrâns acest număr și a reglementat poligamia. Nobilul Coran poruncește:

„Iar dacă vă temeți că veți fi nedrepti cu orfanii, luați de soții pe acelea care vă plac dintre femei - două, trei sau patru, dar dacă vă temeți că nu veți fi drepti (cu ele), atunci (luați) una singură sau ceea ce se află în stăpânirea mâinilor voastre drepte. Aceasta (este situația care) vă dă cea mai mică putință de a precede nedrept.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:3]

În cazul în care soțul nu poate respecta această egalitate între soții, el nu trebuie să se căsătorească cu mai multe soții.

Atitudinea soțului față de nevestele sale nu trebuie să dea nicio ocazie de inimă frântă, gelozie, nemulțumire sau frustrare niciuneia dintre ele. Nu ar trebui să existe nicio cruzime, nedreptate, prejudecată sau părtinire din partea soțului. Este de așteptat ca pacea, armonia și liniștea să predomine în căminul în care soțul respectă fidel poruncile islamului în ceea ce privește statutul egal al tuturor soțiilor în materie de întreținere, precum și de tratament în general.

Pentru a asigura corectitudinea și dreptatea, soțul trebuie să dispună de mijloacele economice necesare pentru a asigura hrană adecvată, îmbrăcăminte și alte necesități ale vieții pentru fiecare dintre ele. Soțul trebuie să-și petreacă timpul în mod egal în casa fiecăreia dintre soții. El trebuie să-și împartă noapțile între ele și să-și viziteze soțiile în mod corespunzător. Acest lucru îl va ajuta să le asigure bunăstarea în fiecare zi și să mențină relații bune cu toate.

Islamul este unic în multe feluri. Este unic în ceea ce privește luarea în considerare a înclinațiilor naturale și a dorințelor ființei umane. Legile islamice sunt construite pe o dreptate completă, acordând fiecăruia în parte ceea ce merită și ceea ce este cel mai bine pentru el, fără asuprirea nimănui, după cum Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„Allah poruncește dreptatea, îndeplinirea faptei bune și dărnicia față de rude și El Oprește de la desfrâu, faptă urâtă

și nelegiuire. El vă îndeamnă pentru ca voi să vă aduceți aminte.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:90]

Acest verset afirmă în mod clar faptul că islamul poruncește tot ceea ce este bun și benefic pentru bărbați și femei și interzice tot ceea ce le este dăunător. Islamul nu este o religie extremistă, ci, dimpotrivă, ea se află între cele două extreme, după cum spune Allah Preaînaltul:

„Astfel Noi am făcut din voi o comunitate cumpătată, pentru ca să fiți martori în legătură cu oamenii și pentru ca Profetul să fie martor în legătură cu voi (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:143]

Islamul se află între cele două extreme ale iudaismului și creștinismului; de aceea, haideți să comparăm!

Islamul i-a permis unui bărbat să se căsătorească cu până la patru neveste, cu condiția ca el să se ocupe în mod drept de toate cele patru soții ale sale. În cazul în care soțul se teme că nu va fi drept cu ele, atunci el trebuie să se căsătorească cu o singură soție.

Evreii au mers la extrem, permițându-i bărbatului să se căsătorească cu oricât de multe femei dorește, fără limite sau restricții. Pe de altă parte, creștinii (clerul creștin, preoții și călugărițele) nu au voie să se căsătorească. Ei trebuie să trăiască o viață monahală, să rămână caști și să se concentreze asupra adorării și a deservirii Bisericii.

Allah Preaînțeleptul a creat totul în perechi. Așadar, este cel mai probabil că oricine încearcă să schimbe sau să suprimă o înclinație sau dispoziție naturală va eșua. Această interdicție de a se căsători este împotriva înclinațiilor naturale ale bărbaților și ale femeilor. Acest lucru poate fi motivul pentru care observăm că mulți dintre preoții creștini, pastori și clerici, au apelat la copiii mici pentru a-și îndeplini dorințele lor naturale, fiind acuzați în mod continuu de pedofilie și de abuzuri asupra copiilor (a se

vedea statisticile de la finalul cărții). Căutăm adăpost la Allah de aceste fapte rele!

Creatorul tuturor lucrurilor știe ce este cel mai bine pentru creația Sa. Dacă un inginer face o mașină, el știe cel mai bine când aceasta are nevoie de benzină, de ulei sau de vreo reparație și, de asemenea, ce condiții poate suporta etc.

Ce putem spune atunci despre Allah Preaînaltul, Cel care a creat tot ceea ce există și cu care nimeni nu se poate compara în ceea ce privește Esența Sa supremă și Caracteristicile Sale sublime?! Allah Preaînaltul a creat bărbatul și femeia și El Știe care sunt înclinațiile și dispozițiile lor naturale. Allah Preaînțeleptul știe că înclinațiile și abilitățile oamenilor diferă; unii oameni au un apetit sexual ridicat, alții îl au redus; unii oameni sunt bogați și alții sunt săraci; unii oameni pot avea grijă de familiile lor în mod corespunzător în timp ce alții nu pot avea grijă nici măcar de ei. Spre exemplu, omul care are dorința și capacitatea financiară, fizică și mentală - și nu se teme că își va asupri prin aceasta soțiile - are posibilitatea de a se căsători cu până la patru soții, în cazul în care dorește să facă acest lucru. Tot astfel, bărbatul care nu are avere sau se simte incapabil și se teme că va fi nedrept cu soțiile sale, ar trebui să se căsătorească doar cu o singură soție.

Religia islamică ia în considerare toate situațiile, ale tuturor oamenilor, din toate locurile și timpurile, spre deosebire de legile create de om, care sunt limitate doar la anumite situații și la anumite persoane.

Beneficiile poligamiei sunt multiple. Unele sunt bune doar pentru individ, iar altele sunt bune pentru întreaga comunitate:

- s-ar putea să existe femei care nu pot să aibă copii, iar soțul își dorește copii;

- o femeie ar putea să fie bolnavă sau să aibă probleme de sănătate, care nu îi permit să rămână gravidă sau să ducă o sarcină până la capăt;

- femeile, în general, sunt întotdeauna gata să se căsătorească, dar mulți bărbați nu sunt pregătiți din punct de vedere financiar și nu sunt gata să poarte responsabilitatea căsătoriei. (În islam, bărbatul este responsabil cu toate cheltuielile familiei: casă, chirie, nevoile soției și ale copiilor, etc. Femeia nu este obligată să contribuie la cheltuieli, dar ea are posibilitatea de a participa, dacă dorește acest lucru.)

- numărul femeilor este mult mai mare decât cel al bărbaților. De aceea, prin căsătoria cu două, trei sau patru soții, bărbatul aduce acestor femei mai multe beneficii, printre care:

- a) le asigură stabilitatea financiară soțiilor sale;

- b) asigură o ieșire legală și permisă pentru impulsurile lor sexuale;

- c) copiii rezultați sunt legitimi iar el trebuie să le asigure cele necesare traiului;

- d) îi asigură femeii un partener pe care să poată conta din punct de vedere intelectual, fizic și financiar;

- e) fiind acoperite cheltuielile familiei, soția/mama se poate concentra pe creșterea în mod corespunzător a copiilor, fără a-și face griji cu privire la munca în afara casei.

• Ce spune islamul despre văl sau despre acoperirea părului?

Din ceea ce am citit în prima parte, este evident faptul că islamul nu a inventat acoperirea părului, ci a aprobat și a consolidat acest lucru. Nobilul Coran îndeamnă bărbații și femeile credincioase să-și plece privirea și să-și păzească

modestia și apoi îndeamnă femeile credincioase să-și acopere gâtul și pieptul cu vălul de pe cap. Allah Preaînaltul spune:

„Spune dreptcredincioșilor să-și plece privirile lor și să-și păzească pudoarea lor! Aceasta este mai curat pentru ei. Allah, doară, este *Khabīr* (Atoateștiutor) a ceea ce fac ei. ~ Și spune dreptcredincioaselor să-și plece privirile lor și să-și păzească pudoarea lor, să nu-și arate gâtelile lor, afară de ceea ce este pe dinafară (*fața și palmele*), și să-și coboare vălurile peste piepturile lor! Și să nu-și arate frumusețea lor decât înaintea soților, sau a părinților lor, sau a părinților soților lor, sau a fiilor lor, sau a fiilor surorilor lor, sau a femeilor lor, sau a acelora pe care le stăpânesc mâinile lor drepte, sau a slujitorilor dintre bărbați, care nu mai au dorință, sau a copiilor mici care nu știu goliciunea femeilor (...) [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:30-31]

Femeile își pot expune astfel frumusețea, machiajul și bijuteriile doar în fața altor femei și a anumitor bărbați, cum sunt cei care fac parte dintre rudele lor apropiate. În fața altor persoane, soțiile Profetului (Allah să fie mulțumit de ele!) și, implicit, toate femeile musulmane au fost îndemnate să îndeplinească cerințele *hijab*-ului (vălul prin care este acoperit capul), prin purtarea unui *jilbāb*, care este o haină lungă exterioară ce acoperă întregul corp:

„O, Profetule! Spune soațelor tale și copilelor tale și femeilor dreptcredincioșilor să se învelească în jilbaburile lor, căci astfel vor fi mai bine distinse să fie cunoscute și să nu li se pricinuiască necazuri! Allah este *Ghafūr* (Atoateiertător), *Rahīm* (Prea Îndurător).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:59]

De asemenea, Coranul vorbește despre oamenii credincioși din timpul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa):

„(...) Iar dacă le rugați pe ele pentru un lucru, atunci rugați-le de după o perdea. Aceasta este mai curat pentru inimile voastre și pentru inimile lor (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:53]

Soțiile Profetului (Allah să fie mulțumit de ele!) sunt modele pentru toate femeile și sunt considerate a fi mamele tuturor credincioșilor. Din moment ce acestora li se putea vorbi doar din spatele unei perdele, pentru a se evita orice ispită sau incorectitudine, cu atât mai mult este necesară o perdea pentru femeile obișnuite, care pot fi o sursă mult mai mare de ispită. De asemenea, este clar că, încă din timpul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), nobilii companioni (Allah să fie mulțumit de ei!) nu au considerat acest verset ca făcând referire doar la soțiile Profetului (Allah să fie mulțumit de ele!), ci l-au aplicat și femeilor lor, de asemenea, cu aprobarea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Motivul oferit în versetul de mai sus pentru o astfel de perdea este acela că **„este mai curat pentru inimile voastre și pentru inimile lor”**. Într-un alt verset citim:

„Spune dreptcredincioșilor să-și plece privirile lor și să-și păzească pudoarea lor! Aceasta este mai curat pentru ei. Allah, doară, este Khabīr (Atoateștiutor) a ceea ce fac ei.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:30]

S-a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a spus:

„O, voi, tineri, acela dintre voi care își permite (din punct de vedere financiar și fizic), să se căsătorească, pentru că aceasta stăpânește privirea (de la lucruri interzise) și împiedică de la imoralitate, iar cel care nu își permite, atunci să postească, pentru că acesta este un mijloc de a controla dorința sexuală.” (Muslim)

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a spus:

„Atunci când unul dintre voi se simte atras de o femeie și aceasta îi subjugă inima, el trebuie să meargă la soția sa și să întrețină relații intime cu ea, deoarece acest lucru va combate ceea ce este în inima sa.” (Muslim)

Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a spus, de asemenea:

„Unul dintre cei mai răi oameni în fața lui Allah în Ziua Judecării este un bărbat care are relații intime cu soția sa, iar el îi dezvăluie apoi secretele.” (Muslim)

Islamul dorește să stabilească o societate pură, în care nu există spațiu nici măcar pentru adulterul ochiului. Amestecarea liberă dintre sexe este interzisă, bărbații și femeile sunt sfătuiți să se căsătorească la o vârstă fragedă, astfel încât să-și poată îndeplini dorințele în mod legal și tuturor li se cere să-și „plece privirile” în public, astfel încât ochiul să nu poată fi folosit ca un instrument al lui Șeitan. Prin acoperire, sunt asigurate demnitatea și decența femeii. Ținuta ei spune clar că nu este un obiect de vânzare, care face publicitate frumuseții sale, și nici nu este disponibilă pentru privirile lascive ale bărbaților. În societatea de astăzi, cele două sexe se amestecă, poartă haine indecente, iar adulterul este descurajat numai în cazul în care acesta este comis după căsătorie. Înainte de căsătorie, putem observa că oamenii sunt încurajați să încerce diferiți parteneri, iar infidelitatea, mizeria, gelozia și temerile, care apoi au loc, sunt rezultatul inevitabil al unui astfel de stil de viață.

Astfel, Allah Preaînaltul le-a poruncit tuturor femeilor să se acopere. Vălul islamic, spre deosebire de cel din tradiția creștină, nu este un semn al autorității bărbatului asupra femeii și nici nu este un semn de supunere a femeii față de bărbat. Vălul islamic, spre deosebire de cel din tradiția evreiască, nu este un semn al bogăției și o distincție a unora dintre femeile nobile căsătorite. Vălul islamic este un semn de supunere față de Poruncile lui Allah Preaînaltul și arată

modestie, servind scopului protejării tuturilor femeilor. O învățătură islamică importantă spune că este întotdeauna mai ușor să previi decât să tratezi.

Vălul sau acoperirea capului păstrează dragostea și afecțiunea între soți. Când bărbatul vede o femeie mai frumoasă decât soția lui, relația dintre ei se poate deteriora și aceasta ar putea conduce la separare sau divorț. Acest lucru este ceea ce încearcă să prevină islamul.

Este foarte important pentru noi să înțelegem că Allah Preaînaltul, Creatorul a tot ceea ce există, Ocrotitorul tuturilor oamenilor și al tuturilor lucrurilor, a dat Legile Sale Divine spre binele creației Sale. Allah Preaînaltul ne-a poruncit și ne-a recomandat să facem tot ceea ce este bine și benefic pentru noi înșine și ne-a interzis tot ceea ce ne este dăunător, după cum El Preaînaltul ne spune în Nobilul Coran:

„Allah poruncește dreptatea, îndeplinirea faptei bune și dărnicia față de rude și El oprește de la desfrâu, faptă urâtă și nelegiuire. El vă îndeamnă pentru ca voi să vă aduceți aminte.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:90]

Allah Preaînaltul, prin Cunoașterea și Înțelepciunea Sa atotcuprinzătoare, a creat Legile Divine și le-a trimis omenirii pentru a fi practicate, luând în considerare nevoile și dorințele creației Sale, poruncind binele și interzicând răul și tot ceea ce este dăunător. Aceste Legi Divine, care i-au fost trimise Mesagerului final al omenirii (Profetul Mohammed - pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de către Allah Preaînaltul, sunt valabile în toate timpurile și în toate locurile. Aceste Legi Divine, care sunt libere de opresiune, înșelăciune, lacune, interese politice și altele asemenea, sunt ceea ce Allah a legiferat pentru creația Sa. Allah Preaînaltul nu dorește să fie urmată nicio altă lege cu excepția Legilor Divine, care sunt cuprinse în Nobilul Coran și în relatările autentice ale Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Orice persoană

rațională ar trebui măcar să încerce să fie guvernată de aceste Legi Divine, Legile islamului. Aceste Legi Divine sunt diferite de cele făcute de om, care avantajează anumite persoane și nu iau în considerare nevoile indivizilor și ale societății în ansamblu, putând fi modificate ori de câte ori există o schimbare în conducere. Legile Divine ale islamului, cu toate acestea, nu au fost modificate de acum mai bine de 1400 de ani, și nici nu vor fi modificate până la sfârșitul lumii. Aceste Legi au fost făcute de către Cel care a creat întreaga existență, Allah Preaînaltul. Nu știe Creatorul tuturor lucrurilor ce este benefic și cel mai bine pentru ceea ce El a creat?

Mai mult decât atât, Allah Preaînaltul, prin Mila și Grația Sa, nu ne părăsește, lăsându-ne fără îndrumare sau instrucțiuni cu privire la modul în care trebuie să ne trăim viețile. Allah Preaînțeleptul și Atoateștiutorul, i-a trimis creației Sale o Carte de instrucțiuni: Nobilul Coran. Allah Preaînaltul, prin Mila Lui, a trimis odată cu Cartea de instrucțiuni un profesor care să o explice omenirii: Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Întreaga călăuzire și instruire de care avem nevoie pentru a trăi o viață neprihănită și în conformitate cu Poruncile lui Allah sunt incluse în Nobilul Coran și în relatările autentice ale Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Mai mult decât atât, Coranul este atât de preocupat de protejarea corpurilor și a reputației femeilor, încât un bărbat care îndrăznește să acuze în mod fals o femeie de adulter este aspru pedepsit, după cum ne spune Allah Preaînaltul în Nobilul Coran:

„Pe aceia care defăimează femei cinstite și apoi nu aduc patru martori, biciuieți-i cu optzeci de lovituri și nu mai primiți mărturie de la ei niciodată, căci ei sunt nelegiuți.”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:4]

Comparați acest verset coranic cu pedeapsa extrem de ușoară pentru viol din Biblie:

„Dacă un om întâlnește o fată fecioară nelogodită, o apucă cu sila și se culcă cu ea, și se întâmplă să fie prinși, ~ omul care s-a culcat cu ea să dea tatălui fetei cincizeci de sicli de argint; și pentru că a necinstit-o, s-o ia de nevastă, și nu va putea s-o gonească toată viața lui.” (Biblia, Deuteronom, 22:28-29)

Trebuie să adresăm o întrebare simplă aici: cine este, de fapt, cel pedepsit? Bărbatul, care trebuie să plătească doar o amendă pentru viol, sau fata, care este forțată să se căsătorească cu bărbatul care a violat-o și să trăiască cu el până moare? O altă întrebare care ar trebui să fie adresată este următoarea: care atitudine este mai protectoare față de femei, cea coranică sau atitudinea permisivă a Bibliei?

Unii oameni, mai ales cei din Occident, tind să ridiculizeze întregul argument conform căruia modestia este necesară pentru protecție. Argumentul lor este acela că protecția cea mai bună este educația larg răspândită, comportamentul civilizat și autocontrolul. Noi am spune că au dreptate, dar nu este suficient.

1. Dacă „civilizația” este suficientă pentru protecție, atunci cum se face că femeile din America de Nord nu îndrăznesc să meargă singure pe o stradă întunecată - sau chiar printr-o parcare goală?!

2. Dacă autocontrolul este răspunsul, atunci de ce există cazuri de hărțuire sexuală la locul de muncă, care sunt prezentate de mass-media în fiecare zi? Printre cei acuzați de hărțuire sexuală în ultimii ani sunt incluși: ofițeri ai Marinei Militare, manageri, profesori universitari, senatori, judecători ai Curții Supreme și chiar președinți ai Statelor Unite ale Americii!

Citiți următoarele statistici scrise într-un pamflet realizat de către decanul Departamentului pentru studii de gen din cadrul Universității Queens:

„În Canada, la fiecare 6 minute o femeie este agresată sexual;

1 din fiecare 3 femei din Canada va fi agresată sexual la un moment dat în viața ei;

1 din fiecare 4 femei este în pericol de viol sau tentativă de viol în timpul vieții ei;

1 din fiecare 8 femei va fi agresată sexual în timpul colegiului sau a universității;

un studiu a revelat că 60% dintre bărbații canadieni de vârstă universitară au declarat că ar comite agresiuni sexuale, dacă ar fi siguri că nu sunt prinși.”

Ceva este în neregulă cu societatea în care trăim. Este absolut necesară o schimbare radicală a stilului de viață și a culturii. Este nevoie de o cultură a modestiei, o modestie în îmbrăcăminte, vorbire, precum și maniere atât pentru bărbați, cât și pentru femei. În caz contrar, statisticile sumbre vor crește zi după zi și, din păcate, femeile singure vor suporta consecințele.

Atenția dumneavoastră, vă rugăm!!!!

Una dintre cele mai mari ironii ale lumii noastre de astăzi este că același vâl care este apreciat, fiind considerat un semn al „sfințeniei” și al slavei atunci când este purtat de către călugărițele creștine pentru a arăta autoritatea bărbatului, este în același timp considerat un semn al „asupririi” atunci când este purtat de către femeile musulmane pentru I a se supune lui Allah Preaînaltul și pentru a respecta Poruncile Sale. Ele se acoperă din supunere sinceră față de Creatorul lor, Allah Preaînaltul, iar prin acest lucru se arată Autoritatea Lui asupra creației Sale. Pentru aceasta, ele sunt criticate și ridiculizate. Însă, femeile nemusulmane care poartă un vâl pentru a arăta autoritatea bărbatului sunt laudate pentru acest lucru. Ironic, nu-i așa?!

• **Care este opinia islamului cu privire la zina (adulterul și păcatul trupesc)?**

Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„Și nu vă apropiați de preacurvie, căci ea este o josnicie! Și rău drum este ea!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:32]

„Acea care vor ca printre dreptcredincioși să se răspândească ticăloșia vor avea parte de osânda dureroasă atât în această lume, cât și în Lumea de Apoi. Allah Știe, în vreme ce voi nu știți.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:19]

Unul dintre companionii Profetului (Allah să fie mulțumit de el!) a spus:

„Unii păgâni care au comis crime în număr mare și care au întreținut relații intime nepermise în mod excesiv au venit la Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-au spus: «O, Mohammed! Orice spui și la orice inviți oamenii este bun, însă ne-am dori să ne informezi dacă putem să obținem ispășire pentru faptele noastre (trecute).» Atunci, a fost revelat versetul Divin: «Și aceia care nu cheamă un alt dumnezeu împreună cu Allah și nu ucid sufletul pe care l-a oprit Allah, decât pe drept, și aceia care nu preacurvesc - căci acela care face aceasta va afla pedeapsa.» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 25:68] (...)” (Al-Bukhari)

În islam, *zina* (adulterul, păcatul trupesc) este considerată a fi un păcat major.

▪ **Există o pedeapsă pentru adulter în islam?**

Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„Pe cea care preacurvește și pe cel care preacurvește biciuiți-i pe fiecare cu câte o sută de lovituri. Și să nu vă apuce mila de ei în împlinirea Legii lui Allah, dacă voi credeți în Allah și în Ziua de Apoi! Și un grup de dreptcredincioși să fie martori la pedeapsa lor!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:2]

Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a dat verdictul ca o persoană necăsătorită care fusese găsită vinovată de un act sexual ilicit să fie exilată timp de un an și să primească pedeapsa legală (adică să fie biciuită cu o sută de lovituri). (Al-Bukhari)

Un bărbat din Banu Aslam a venit la Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) și l-a informat că a întreținut relații sexuale nepermise, depunând mărturie de patru ori împotriva lui însuși. Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a poruncit ca el să fie pedepsit cu lapidarea, deoarece era o persoană căsătorită. (Al-Bukhari)

▪ Au practicat și alte religii această pedeapsă?

Cartea Deuteronomului spune clar:

„Dar dacă faptul este adevărat, dacă fata nu s-a găsit fecioară, ~ să scoată pe față la ușa casei tatălui ei; să fie ucisă cu pietre de oamenii din cetate și să moară, pentru că a săvârșit o mișelie în Israel, curvind în casa tatălui ei. Să cureți astfel răul din mijlocul tău. Dacă se va găsi un bărbat culcat cu o femeie măritată, să moară amândoi: și bărbatul care s-a culcat cu femeia, și femeia. Să cureți astfel răul din mijlocul lui Israel. ~ Dacă o fată fecioară este logodită, și o întâlnește un om în cetate și se culcă cu ea, ~ să-i aduceți pe amândoi la poarta cetății, să-i uciideți cu pietre și să moară amândoi: fata, pentru că n-a țipat în cetate, și omul, pentru că a necinstit pe

nevasta aproapelui său. Să cureți astfel răul din mijlocul tău. ~ Dar dacă omul acela întâlnește în câmp pe fata logodită, o apucă cu sila și se culcă cu ea, numai omul care s-a culcat cu ea să fie pedepsit cu moartea.” (Biblia, Deuteronom, 22:20-25)

Unul dintre companionii Profetului (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că o evreică și un evreu care au comis *zina* (adulter) au fost aduși la Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a dus la evrei și le-a spus:

„«Ce spune Tora cu privire la cei care comit adulter?» Ei au răspuns: «Le înnegrim fețele și îi punem călare pe un măgar, unul cu spatele la celălalt, după care sunt plimbați de jur împrejurul (orașului).» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a spus: «Aduceți Tora dacă sunteți sinceri.» Ei au adus-o și au recitat până la versetul care face referire la lapidare, iar persoana care citea a pus mâna pe versetul referitor la lapidare și a citit (numai ceea ce se afla) înainte de mâna sa și ceea ce se afla după ea. ‘Abd Allah ibn Salim, care se afla în acel moment alături de Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a spus: «Porunciți-i (celui care recită) să își ridice mâna.» El a ridicat-o și acolo, sub ea, se afla versetul care face referire la lapidare. Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a emis judecata pentru ei, iar cei doi au fost lapidați (...）」 (Muslim)

Lapidarea a fost menționată chiar și în Tora și a fost practică de mulți evrei de-a lungul istoriei. Prin urmare, islamul nu a inventat această pedeapsă, ci a readus-o. Încă o dată, Allah Preaînaltul, prin Înțelepciunea și Cunoașterea Sa atotcuprinzătoare, știe ce este cel mai bine pentru creația Sa și legiferează doar ceea ce o protejează de rău. Mai mult decât atât, atunci când această pedeapsă îi este dată unei persoane, ea

servește drept ispășire pentru acest mare păcat. Și Allah știe cel mai bine.

▪ Care sunt beneficiile acestei pedepse?

*Ascultarea și respectarea Poruncilor lui Allah Preaînaltul;

*Oprirea răspândirii bolilor infecțioase periculoase în cadrul comunității: *zina* (adulterul, păcatul trupesc) este unul dintre principalele motive ale răspândirii bolilor infecțioase (precum SIDA, herpes și alte boli cu transmitere sexuală);

*Evitarea divorțurilor, separărilor, etc.: *zina* provoacă probleme și separări în rândul familiilor;

*Împiedicarea oamenilor de la minciună, furt, omoruri, gelozie, lipsă de onestitate, etc., aceasta fiind o lecție/exemplu/avertizare pentru alții;

*Evitarea nașterii de copii ilegitalimi, care pot avea probleme psihologice și mentale din cauza faptului că nu își cunosc părinții.

▪ Câteva statistici:

*publicat la 13 mai 2009, New York Times (Gardiner Harris) a relatat că:

„Mamele necăsătorite au dat naștere la 4 din fiecare 10 copii născuți în Statele Unite în anul 2007, o pondere care se află într-o creștere rapidă, atât aici, cât și în străinătate, în conformitate cu datele statistice guvernamentale făcute publice miercuri.”

*înainte de anul 1970, majoritatea mamelor necăsătorite erau adolescente. Dar, în ultimii ani, rata natalității în rândul femeilor necăsătorite aflate între 20 și 30 de ani a crescut - de

exemplu, la femeile cu vârsta cuprinsă între 30 și 34 de ani, a crescut cu 34% din 2002. În anul 2007, femeile de 20 de ani au dat naștere la 60% din totalul copiilor născuți în afara căsătoriei, adolescentele au avut 23% dintre acești copii, iar femeile de 30 de ani și peste această vârstă au avut 17%.

* cea mai mare creștere a nașterilor din afara căsătoriei a avut loc în rândul părinților care locuiesc împreună, dar nu sunt căsătoriți, cu aranjamente de conviețuire, care tind să fie mai puțin stabile decât căsătoriile, după cum arată studiile.

* această situație s-a făcut resimțită în mod special în rândul femeilor hispanice, crescând cu 20% între anii 2002 și 2006. 11% dintre femeile hispanice necăsătorite au avut un copil în anul 2006, în comparație cu 7% dintre femeile de culoare necăsătorite și 3% dintre femeile albe necăsătorite, potrivit datelor statistice guvernamentale extrase din certificatele de naștere. Specialiștii spun că aceste creșteri reprezintă o preocupare cu atât mai mare în Statele Unite, deoarece cuplurile din multe alte țări tind să fie mai stabile, iar ajutorul dat copiilor de către guvern este mai mare. Copiii născuți în afara căsătoriei în Statele Unite tind să aibă sănătatea și rezultatele educaționale mai proaste decât cei născuți din femei căsătorite, dar aceasta se poate datora faptului că mamele necăsătorite au tendința de a împărtăși aceste probleme.

* în mod ciudat, natalitatea din rândul femeilor necăsătorite din Statele Unite s-a stabilizat între anii 1995 și 2002 și a scăzut în rândul adolescentelor necăsătorite și a femeilor de culoare. Însă, după anul 2002, rata natalității din rândul femeilor necăsătorite și-a reluat creșterea constantă. În anul 1940, doar 3,8 % dintre nașteri au fost din femei necăsătorite.

* districtele Columbia și Mississippi au înregistrat cele mai mari rate de nașteri în afara căsătoriei în anul 2007: 59% și, respectiv, 54%. Cea mai mică rată, de 20%, a fost înregistrată în Utah. În New York, rata a fost de 41%; în New Jersey 34% și în

Connecticut 35%. Sarah S. Brown, director executiv al campaniei naționale privind prevenirea sarcinilor neplanificate în adolescență, o organizație fără scop lucrativ, a declarat că sexul și sarcina au fost tratate cu prea multă îngăduință în Statele Unite, unde ratele de sarcini neplanificate, nașteri și avorturi sunt mult mai mari decât cele din alte țări industrializate: „*Aceste tendințe pot satisface nevoile tinerilor adulți*”, a spus ea, „*însă este departe de a fi clar dacă este de ajutor pentru copii.*”

Centrul pentru Controlul și Prevenirea Bolilor a raportat următoarele în anul 2006:

- numărul nou-născuților vii din femei necăsătorite: 1.641.946;
- rata natalității pentru femeile necăsătorite: 50,6 de nașteri la 1.000 de femei necăsătorite cu vârste cuprinse între 15 și 44 de ani;
- procentul din totalul nașterilor la femeile necăsătorite: 38,5%.

● Ce spune islamul despre chestiunile conjugale și despre femeile care dețin proprietăți?

În ceea ce privește chestiunile conjugale, Allah Preaînaltul a limitat numărul soțiilor, bărbatul putând să se căsătorească cu un număr maxim de patru soții, cu condiția ca el să le trateze pe toate în mod corect și egal, în conformitate cu capacitățile sale. De asemenea, El Preaînaltul i-a obligat pe soți să trăiască cu soțiile lor în armonie, așa cum spune în Nobilul Coran:

„(...) ci purtați-vă cu ele după cuviință (...)”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:19]

Allah Preaînaltul a creat femeia ca pe o ființă care are grijă de cei din jurul ei, care poruncește binele și interzice răul în casa

soțului ei, făcând-o păzitoarea copiilor ei în absența soțului. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„(...) Soția este păzitoarea casei soțului ei și este responsabilă pentru aceasta; iar un servitor este păzitorul proprietății stăpânului său și este responsabil pentru aceasta (...)” (Al-Bukhari)

După cum se poate observa, islamul i-a oferit femeii un statut nobil!

Încă din secolul al VII-lea e.n., islamul le-a garantat femeilor căsătorite personalitatea independentă de care Occidentul iudeo-creștin le-a lipsit până foarte de curând. În islam, mireasa și familia ei nu au obligația de a-i oferi un cadou mirelui. Într-o familie musulmană, o fiică nu este considerată o povară. În islam, o femeie are un statut atât de demn încât nu are nevoie să ofere cadouri pentru a-i atrage pe potențialii soți. Mirele este cel care trebuie să îi ofere miresei un cadou de căsătorie. Acest dar este considerat a fi proprietatea ei și nici mirele, nici familia miresei nu are vreo parte sau vreun control asupra lui. În unele societăți musulmane de astăzi, un cadou de căsătorie de o sută de mii de dolari în diamante nu este ceva neobișnuit. Mireasa își păstrează darurile de căsătorie chiar dacă, mai târziu, divorțează. Soțului nu îi este permis să se atingă de nicio parte din proprietatea soției sale, cu excepția a ceea ce îi oferă ea însăși. Nobilul Coran a precizat în mod clar poziția sa cu privire la această chestiune:

„Și oferiți femeilor zestrea de bună-voie, iar dacă ele se lipsesc - nesilite - de ceva, atunci voi cheltuiți-o după cum doriți, cu plăcere!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:4]

Proprietățile soției și câștigurile sale îi aparțin în totalitate, întreținerea ei și a copiilor fiind responsabilitatea soțului. Nu contează cât de bogată este soția, ea nu este obligată să participe la cheltuielile familiei dacă nu alege în mod voluntar să facă acest lucru. Soții se moștenesc unul pe celălalt. Mai mult decât atât, în islam, o femeie căsătorită își păstrează personalitatea juridică independentă și numele ei de familie.

Mamele musulmane, soțiile, fiicele și surorile și-au primit drepturile la moștenire cu mai bine de 1300 de ani înainte ca Europa să fi recunoscut măcar că aceste drepturi există. Împărțirea moștenirii este un subiect vast, acoperit în detaliu de Nobilul Coran (a se vedea în Nobilul Coran: 4:7, 11, 12, 176).

• Ce spune islamul despre educarea femeilor cu privire la religia lor?

Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a desemnat o zi specială pentru a le învăța pe femei religia lor. Abu Sa'id (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că o femeie a venit la Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a spus:

„Câteva femei i-au cerut Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să desemneze o zi pentru ele, deoarece bărbații îi ocupau tot timpul. La aceasta, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a promis o zi pentru lecții despre religie. Odată, în timpul unei asemenea lecții, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Nu este vreuna dintre femei căreia să îi moară trei dintre copiii săi, fără ca aceștia să îi fie o pavază de Foc.» O femeie dintre ele a întrebat: «O, Trimis al lui Allah, dacă mor doar doi?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: «Chiar și doi (vor fi o pavază pentru ea împotriva Focului Iadului).»” (Al-Bukhari)

Această relatare arată preocuparea și respectul pe care Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a arătat față de femei. Deși era liderul musulmanilor, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a stabilit o anumită zi în care el însuși le oferea instrucțiuni religioase și călăuzire femeilor. Mesagerul lui Allah (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a spus, de asemenea:

„Trei persoane vor avea o răsplată dublă: 1. o persoană dintre oamenii Scripturii care a crezut în Profetul său (Isus sau Moise – Pacea fie asupra lor!) și apoi a crezut în Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) (adică a acceptat islamul); 2. un sclav care și-a îndeplinit îndatoririle sale față de Allah și de stăpânul său; 3. stăpânul unei slave care o învață bunele maniere și care o educă în cel mai bun mod cu putință (în ceea ce privește religia), apoi o eliberează și se căsătorește cu ea.” (Al-Bukhari)

Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mai spus:

„Dacă soția vreunuia dintre voi cere permisiune (pentru a merge la moschee), nu-i interziceți acest lucru.” (Al-Bukhari și An-Nasa’i)

Islamul încurajează femeia să își învețe religia, deoarece ea este responsabilă pentru creșterea și educarea copiilor ei. Este binecunoscut faptul că, după moartea Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), companionii săi (Allah să fie mulțumit de ei!) obișnuiau să îi ceară sfatul în chestiunile religioase soției Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!), care a fost considerată a fi una dintre cele mai importante surse în ceea ce privește Tradițiile autentice ale Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

• ***Ce spune islamul despre uciderea și îngroparea de vii a fetelor nou-născute?***

Coranul condamnă sever această practică atroce:

„Iar dacă vreunui dintre ei i se vestește (nașterea) unei fiice, chipul lui devine negru și el este plin de mânie (împotriva soției sale), ~ Se ascunde de lume din pricina răului ce i s-a vestit. Să-l țină el, în ciuda umilinței, sau să-l îngroape în țărână (sau să-l îngroape de viu, așa cum obișnuiau păgânii să procedeze cu nou-născutele)? Cu adevărat, aceasta este o proastă judecată!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:58-59]

Trebuie menționat faptul că această crimă sinistă nu ar fi fost oprită niciodată în Peninsula Arabică dacă nu ar fi fost atât de sever condamnată de Nobilul Coran (a se vedea 16:59, 43:17, 81:8-9). Mai mult decât atât, Nobilul Coran nu face nicio distincție între băieți și fete. Spre deosebire de Biblie, Coranul consideră nașterea unei fetițe ca fiind un cadou și o binecuvântare de la Allah, la fel cum este nașterea unui băiețel. Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cu adevărat, Allah v-a interzis neascultarea mamelor, să rețineți (ceea ce ar trebui să dați din *zakāh* și cheltuielile obligatorii), să cereți (ceva la care nu aveți dreptul) și să vă îngropați fiicele de vii (...)” (Al-Bukhari)

Nobilul Coran menționează chiar și darul nașterii unei fetițe ca primul copil, spunând:

„A lui Allah este Stăpânirea Cerurilor și a Pământului. El creează ceea ce vrea și dăruiește El copilei cui vrea și dăruiește El băieții cui vrea.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 42:49]

Pentru a eradica pruncuciderea fetițelor în societatea musulmană în curs de formare, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a promis celor care au fost binecuvântați cu fiice o răsplată măreață în cazul în care le vor crește cu bunătate:

„(...) Cel care își asumă responsabilitatea creșterii fiicelor și care este binevoitor față de ele, acestea vor fi o pavază pentru el împotriva Focului Iadului.” (Al-Bukhari și Muslim)

De asemenea, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cel care îngrijește în mod corespunzător două fete (fiicele sale sau niște orfane, având grijă de ele și îndeplinindu-le nevoile) până când ele ating vârsta pubertății, (să știe că) el și cu mine vom intra în Paradis unul lângă altul ca acestea două (degetul arătător și degetul mijlociu) (...)” (Muslim)

• *Ce spune islamul cu privire la mame, în particular, și la părinți, în general?*

În islam, onoarea, respectul și stima față de maternitate sunt de neegalat. Coranul plasează importanța bunătății față de părinți pe locul al doilea, după adorarea lui Allah Cel Atotputernic:

„Și Domnul tău a orânduit să nu-L adorați decât pe El și să vă purtați frumos cu părinții voștri, iar dacă bătrânețile îi ajung pe unul dintre ei sau pe amândoi lângă tine, nu le ziceți lor «Of!» și nu-i certa pe ei, ci spune-le lor vorbe cuviincioase ~ Și din îndurare coboară pentru ei aripa smereniei și îndurării și spune: «Domnul meu, fii Îndurător cu ei, căci ei m-au crescut (când am fost) mic!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:23-24]

În alte câteva locuri, Coranul pune un accent deosebit pe rolul măreț al mamei în ceea ce privește nașterea și alăptarea:

„Noi i-am poruncit omului să le arate bunătate părinților săi. Mama sa l-a purtat cu dureri și l-a născut cu dureri. Purtarea lui și (până la) înțarcarea lui sunt treizeci de luni. Iar când ajunge în plină putere și împlinește patruzeci de ani, zice el: «Doamne, ajută-mă pe mine ca să-Ți aduc mulțumire pentru Binefacerea Ta, cu care Te-ai îndurat de mine și de părinții mei, și să împlinesc o faptă bună care să-Ți placă! Și fă ca urmașii mei să fie oameni buni (evlavioși)! Eu mă întorc la Tine, și eu sunt dintre cei supuși!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 46:15]

Allah Preaînaltul spune, de asemenea:

„Noi l-am povățuit pe om (să le facă bine) părinților săi, mama lui l-a purtat, (suportând pentru el) slăbiciune pentru slăbiciune, iar înțarcarea lui a fost după doi ani, (așadar): «Adu-Mi mulțumire Mie și părinților tăi, căci la Mine este întoarcerea!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 31:14]

Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cu adevărat, Allah v-a interzis neascultarea mamelor, să rețineți (ceea ce ar trebui să dați din zakāh și cheltuielile obligatorii), să cereți (ceva la care nu aveți dreptul), să vă îngropați fiicele de vii (...)” (Al-Bukhari)

De asemenea, s-a relatat că:

„Un bărbat a venit la Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a spus: «Îți jur loialitate pentru emigrare și jihād, căutând răsplata lui Allah.» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a întrebat: «Este vreunul dintre părinții tăi în viață?» Bărbatul a răspuns: «Da, amândoi sunt în viață.» Profetul

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a întrebat apoi: «Cauți răsplata de la Allah?» El a răspuns afirmativ. Atunci Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus: «Întoarce-te la părinții tăi, oferă-le o companie bună și tratează-i cu bunătate.» (Al-Bukhari și Muslim)

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a avertizat împotriva ruperii legăturilor de rudenie, spunând:

„Cel care rupe legăturile cu rudele sale nu va intra în Paradis.” (Abu Dawud)

De asemenea, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Acela care își dorește ca mijloacele sale de subzistență să fie mărite și durata lui de viață să fie prelungită, să păstreze legăturile de rudenie.” (Muslim)

Locul foarte special pe care mamele îl ocupă în islam a fost descris în mod elocvent de către Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care a spus:

„Un bărbat a venit la Profetul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): a întrebat-și l „O, Mesager al lui Allah, față de cine trebuie să arăt cel mai bun comportament?» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: «Mama ta.» Omul a întrebat: «Și apoi cine?» Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: «Mama ta.» Omul a întrebat iar: «Și apoi cine?» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: «Mama ta.» Omul a întrebat iar: «Și apoi cine?» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: «Tatăl tău.» (Al-Bukhari)

În islam, mama este extrem de respectată și tratată în cel mai bun mod cu putință.

• *Ce spune islamul despre menstruație?*

Islamul nu consideră că o femeie aflată la menstruație ar poseda vreun fel de „lipsă contagioasă de curățenie”. Ea nu este nici „de neatins”, nici „blestemată”. Ea practică viața sa normală cu doar câteva restricții: unui cuplu căsătorit nu i se permite să întrețină relații sexuale în timpul perioadei de menstruație, orice alt contact fizic dintre ei fiind permis. O femeie aflată la menstruație este, de asemenea, scutită de anumite ritualuri, precum rugăciunile zilnice și postul.

S-a relatat că unul dintre companionii Profetului (Allah să fie mulțumit de el!) a menționat că, la evrei, atunci când o femeie este la menstruație, soțul ei nu mănâncă cu ea la un loc și nu stă cu ea în casă. Companionii Profetului (Allah să fie mulțumiți de ei!) l-au întrebat pe acesta (cu privire la această chestiune), după care Allah, Cel Atotputernic și Sublim, a revelat:

„Te întreabă despre (împreunarea) cu femeile în timpul menstruației. Spune: «Acesta este un rău. Așadar, stați departe de femei în timpul menstruației și nu aveți relații intime cu ele până când nu se vor purifica (aceasta face referire doar la relațiile sexuale dintre cei doi soți)!» (...)”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:222]

Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„(...) Faceți orice, cu excepția actului sexual (...)”
(Muslim)

S-a relatat că ‘Aishah (soția Profetului –Allah să fie mulțumit de ea!) a spus

„Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) mi-a spus: «Adu-mi rogojina de la moschee.» I-am spus: «Sunt la menstruație.» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) mi-a spus: «Cu adevărat, menstruația nu depinde de tine.»” (Ibn Majah)

De asemenea, s-a relatat că ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea) a spus:

„Beam în timp ce eram la menstruație, apoi i-l dădeam (vasul) Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) iar el își punea gura exact pe locul unde a fost a mea și bea și mâncam carne de pe un os, în vreme ce eram la menstruație, și apoi i-l dădeam Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și el își punea gura unde a fost a mea.” (Muslim)

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) stătea cu soțiile sale și le atingea în această perioadă, după cum a relatat ‘Aishah (soția Profetului – Allah să fie mulțumit de ea!):

„Dacă vreuna dintre noi se afla la menstruație, Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îi spunea acesteia să poarte o îmbrăcăminte care să acopere partea de jos a corpului (*izār*), apoi el o dezmierda.” (An-Nasa’i)

Acest lucru este în opoziție totală cu ceea ce spun celelalte credințe, după cum am subliniat anterior. Aceasta este o dovadă a faptului că în islam nu există niciun fel de extremism. Islamul este calea de mijloc dintre cele două extreme.

● **Cum rămâne cu divorțul?**

Islamul a ales calea de mijloc între creștinism și iudaism cu privire la divorț. Căsătoria în islam este considerată a fi o legătură sfântă, care nu ar trebui să fie ruptă decât din motive întemeiate. Cuplurile sunt sfătuite să facă tot ce este posibil să își salveze căsniciile atunci când acestea sunt în pericol. Nu trebuie să se recurgă la divorț decât dacă nu există nicio altă cale de ieșire. Într-un cuvânt, islamul recunoaște divorțul, însă îl descurajează cu tărie. Islamul recunoaște dreptul ambilor parteneri de a pune

capăt relației lor matrimoniale. Acesta îi oferă soțului dreptul la *talāq* (divorț). Mai mult decât atât, spre deosebire de iudaism, islamul îi acordă soției dreptul de a dizolva căsătoria prin ceea ce este cunoscut sub numele de *khula*. Dacă soțul divorțează de soția sa, el nu poate recupera niciunul dintre darurile de căsătorie pe care i le-a oferit. Coranul interzice în mod explicit ca soții care divorțează de soțiile lor să-și recupereze darurile de căsătorie, indiferent cât de scumpe sau de valoroase ar fi acestea:

„Dacă vrei să schimbi o soție cu altă soție (prin divorț) și i-ai dat uneia dintre ele un *qintal* (aici, cu sensul de bani mulți), nu luați nimic din el înapoi. Oare (voiți voi să-l) luați înapoi cu clevertire și cu păcat învederat?!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:20]

În cazul în care soția alege să încheie căsătoria, ea trebuie să îi returneze soțului ei darurile de căsătorie. Returnarea darurilor de căsătorie în acest caz este o compensație echitabilă pentru soțul care dorește să-și păstreze soția, în timp ce ea alege să-l părăsească. Coranul i-a instruit pe bărbații musulmani să nu ia înapoi niciunul dintre darurile pe care le-au oferit soțiilor lor, cu excepția cazului în care soția alege să dizolve căsătoria:

„Divorțul (este îngăduit doar) de două ori, după care (trebuie) sau ținerea (soției) în bună înțelegere, sau eliberarea (ei) cu bunătate. Și nu vă este îngăduit să luați înapoi nimic din ceea ce le-ați dăruit (soțiilor), doar dacă se tem amândouă părțile că nu vor fi în stare să îndeplinească Poruncile lui Allah. Iar dacă vă temeți că nu veți putea împlini Poruncile lui Allah, atunci nu este niciun păcat ca ea să se răscumpere cu ceva. Acestea sunt Poruncile lui Allah și nu le încălcați! Aceia care încalcă Poruncile lui Allah sunt nelegiuți!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:229]

S-a relatat că:

„Jamilah bint Salul a venit la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a spus: «(Jur) Pe

Allah, nu-i găsesc nicio vină lui Thabit în ceea ce privește religia sau comportamentul lui, dar urăsc necredința după ce am devenit musulmană (nu vreau să mă comport cu el într-un mod neadecvat pentru o musulmană) și nu îl mai pot suporta (îl urăsc).» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus: «Îi vei înapoia grădina?» Ea a răspuns: «Da.» Așa că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus lui să-și ia înapoi grădina și nu mai mult decât atât.” (Ibn Majah)

În unele cazuri, o soție musulmană se poate vedea obligată să ceară dizolvarea căsătoriei din cauza unor motive convingătoare, cum ar fi: cruzimea soțului, abandonul fără vreun motiv valid, un soț care nu-și îndeplinește responsabilitățile conjugale, etc. În aceste cazuri, instanța musulmană dizolvă căsătoria.

Un bărbat musulman nu ar trebui să divorțeze de soția lui doar pentru că ea îi displace. Nobilul Coran îi instruieste pe bărbații musulmani să fie buni cu soțiile lor, chiar și în cazul în care un anumit lucru nu le place la ele:

„O, voi cei care credeți! Nu vă este îngăduit să moșteniți femeii în pofida voinței lor și nici să le opriți să se căsătorească (din nou) cu alții, ca să le luați o parte din ce le-ați dat (ca zestre), decât dacă ele au săvârșit un păcat învederat, ci purtați-vă cu ele după cuviință! Iar dacă nu vă este pe plac, se poate să nu vă fie pe plac un lucru pe care Allah l-a pregătit (să vă aducă) un mare bine.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:19]

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a dat o instrucțiune similară, spunând:

„Credinciosul nu trebuie să urască femeia credincioasă (soția). Dacă îi displace una dintre caracteristicile ei, va fi mulțumit de alta.” (Muslim)

Islamul este o religie practică și recunoaște că există situații în care o căsătorie poate ajunge la punctul de colaps, situații în care cuvintele amabile și sfaturile bune nu sunt soluții viabile. În astfel de cazuri, Coranul oferă câteva sfaturi practice pentru soțul care are o soție nelegiuită. Pentru bărbatul a cărui soție cu un comportament rău pune în pericol căsătoria, Coranul oferă patru variante, așa cum este detaliat în următoarele versete:

„Bărbații sunt protectori ai femeilor, datorită calităților deosebite cu care i-a dăruit Allah și datorită cheltuielilor pe care le fac din bunurile lor. Iar cele evlavioase (dintre femei) sunt ascultătoare și păzitoare (ale celor care trebuie păzite) în absența (soților lor), pe care și Allah le păzește. Pe acelea de a căror neascultare vă temeți, povățuiți-le, părăsiți-le în paturi și loviți-le (aici, nu se face referire la o lovire propriu-zisă, ci la o lovire ușoară, ca în joacă, cu un obiect precum siwak-ul)! Dar dacă ele (revin și) ascultă de voi, atunci nu mai căutați pricină împotriva lor. Allah este ‘Alīyy (Preaînalt), Khabīr (Atoateștiutor). ~ Dacă vă temeți de o pricină între ei doi (cei doi soți), atunci trimiteți un arbitru din neamul lui și un arbitru din neamul ei. Dacă voiesc ei (arbitrii) împăcarea, Allah va readuce înțelegerea între ei (cei doi soți). Allah este ‘Alīm (Atoatecunoscător, Omniscient), Khabīr (Atoateștiutor).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:34-35]

Mai întâi vor fi încercate primele trei. În cazul în care acestea eșuează, trebuie căutat ajutorul familiilor. Trebuie specificat faptul că, în conformitate cu versetele de mai sus, disciplinarea soției rebele este o măsură temporară la care se recurge după ce au fost încercate fără succes primele două măsuri, în caz de necesitate extremă, în speranța că ar putea fi remediate problemele soției. Dacă acest lucru se întâmplă, soțului nu îi este permis a continua să îi cauzeze niciun disconfort soției sale, după cum este menționat în mod explicit în versetul de mai sus. Dacă

nu, soțul trebuie să înceteze a mai utiliza această măsură și să apeleze la calea finală a reconcilierii asistate de familie.

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a instruit pe soții musulmani să nu apeleze la aceste măsuri decât în cazuri extreme. Chiar și în aceste cazuri, pedeapsa ar trebui să fie ușoară, după cum a stabilit islamul:

1. el ar trebui să o lovească ușor, ca în joacă;
2. el nu ar trebui să o lovească peste față;
3. el nu ar trebui să o lovească astfel încât să îi cauzeze o vânătăie sau o cicatrice.

Mai mult decât atât, Profetul islamului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a condamnat orice formă de lovire nejustificată. Unele soții musulmane i s-au plâns lui (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de faptul că soții lor le-au lovit. Auzind aceasta, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a declarat categoric că:

„(...) Acești bărbați nu sunt cei mai buni dintre voi.”
(Abu Dawud, Ibn Majah și Ad-Darimi)

Trebuie amintit în acest moment că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus, de asemenea:

„Cel mai bun dintre voi este cel care este cel mai bun cu soția lui, iar eu sunt cel mai bun dintre voi cu soțiile mele.”
(Ibn Majah)

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a sfătuit o femeie musulmană, al cărei nume era Fatimah bint Qais, să nu se căsătorească cu un bărbat, pentru că era cunoscut pentru faptul că bătea femeile. Abu Bakr ibn Abu Jahm ibn Sukhair al-Adawi (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Am auzit-o pe Fatimah bint Qais spunând: «Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) mi-a spus: „Atunci când vei fi permisă (pentru

căsătorie), spune-mi.” Așa că, atunci când s-a întâmplat asta, i-am spus.» Apoi, Muawiyah, Abu Jahm ibn Sukhair și Usamah ibn Zaid au cerut-o în căsătorie. Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus (sfātuind-o): «În ceea ce îl privește pe Mu’awiyah, el este un om foarte sărac, care nu are niciun ban. În ceea ce îl privește pe Abu Jahm, el este un bărbat care obișnuiește să lovească femeile.» (...)” (Ibn Majah)

Trebuie clarificat faptul că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a lovit vreodată, atins sau vorbit într-un mod rău sau dezonorant cu vreuna dintre soțiile sale, nici nu a atins sau strâns mâna vreunei femei care nu era dintre rudele sale. Astfel, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este exemplul pe care musulmanii îl urmează în viața și în relațiile lor de zi cu zi.

Trebuie remarcat faptul că Talmudul aprobă lovirea soției ca pedeapsă, cu scopul de a o disciplina. Aceasta nu este limitată doar la cazurile extreme, cum sunt cele de desfrâu. Soțul are voie să-și lovească soția, chiar dacă ea doar refuză să facă treburile casei. Mai mult decât atât, el nu este limitat la utilizarea unei pedepse ușoare. Îi este permis să rupă încăpățânarea soției sale prin biciuire sau prin înfometarea ei.

Pentru soția al cărei soț cu un comportament rău este cauza disputelor conjugale, Coranul oferă următoarele sfaturi:

„Dacă o femeie se teme de nepăsarea sau îndepărtarea bărbatului ei, atunci nicio vină nu va fi asupra lor dacă ajung la o împăcare, căci împăcarea este mai bună, iar sufletele sunt înclinate spre zgârcenie. Dar, dacă vă purtați bine și vă temeți (de Allah), Allah este *Khabīr* (Atoateștiutor) a ceea ce faceți voi.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:128]

Pentru a rezuma, islamul le oferă cuplurilor musulmane sfaturi viabile pentru a își salva căsătoriile, în caz de necaz și tensiune. În cazul în care unul dintre parteneri pune în pericol

relația matrimonială, celălalt partener este sfătuit de Coran să facă orice este posibil pentru a salva această legătură sacră. Dacă toate măsurile eșuează, islamul le permite partenerilor să se separe în mod pașnic și pe cale amiabilă.

Din păcate, mulți susțin că femeile din țările musulmane sunt asuprite, abuzate, violate, bătute și multe altele. Se spune că țările occidentale le oferă femeilor drepturi și protecție și le eliberează. Cu toate acestea, după investigarea problemei, este clar că acesta nu este cazul. Violența și opresiunea femeilor din Occident sunt un lucru binecunoscut, acestea neputând fi comparate cu cele din națiunile musulmane. De asemenea, acestea continuă să existe în țările musulmane din cauza necunoașterii adevăratelor învățături ale islamului.

Violența împotriva femeilor din Statele Unite ale Americii

CRIMA. În fiecare zi, patru femei mor în această țară, ca urmare a violenței domestice, acestea fiind victime ale omorului și ale agresiunii din partea soților sau a iubiților lor. Aceasta înseamnă aproximativ 1.400 de femei pe an, potrivit FBI-ului. Numărul femeilor care au fost ucise de partenerii lor intimi este mai mare decât numărul de soldați uciși în războiul din Vietnam.

BĂTAIA. Deși sunt denunțate în fiecare an doar 572.000 de cazuri de agresiune comise de apropiați, cele mai conservatoare estimări indică faptul că de la două la patru milioane de femei de toate rasele și din toate clasele sociale sunt bătute în fiecare an. Cel puțin 170.000 dintre aceste incidente violente sunt suficient de grave încât să necesite spitalizare, îngrijiri la urgențe sau atenția unui medic.

AGRESIUNEA SEXUALĂ. În fiecare an, aproximativ 132.000 de femei raportează că au fost victime ale unui viol sau tentativă de viol și mai mult de jumătate dintre ele îi cunosc pe atacatorii lor. Se estimează că de la două la de șase ori mai multe femei sunt violate, dar nu denunță acest lucru. În fiecare an, 1,2 milioane de femei sunt violate de partenerii lor actuali sau de foști partenerii, unele de mai multe ori.

VICTIME. Femeile au de 10 ori mai multe șanse decât bărbații să fie victimele unor cunoscuți. Femeile tinere, femeile care sunt separate, divorțate sau singure, femeile cu venituri mici și femeile afro-americane sunt cel mai des victime ale agresiunilor și violurilor. Ratele de violență în familie sunt de cinci ori mai mari în rândul familiilor sărace, iar abuzul sever este de două ori mai susceptibil a fi comis de bărbați șomeri decât de cei care lucrează cu normă întreagă.

IMPACTUL ASUPRA COPIILOR. Copiii care au crescut în case în care au fost martori la violență, au de patru ori mai multe șanse să devină infractori violenți. Copiii care au fost martori ai violenței la domiciliu au, de asemenea, de cinci ori mai multe șanse de a comite sau suferi vreun act de violență atunci când aceștia devin adulți.

IMPACTUL ASUPRA SĂNĂTĂȚII ȘI A SERVICIILOR SOCIALE. Femeile care sunt bătute au de două ori mai multă nevoie de asistență medicală decât cele care nu sunt bătute și costurile medicale se dublează. Aproximativ 17% dintre femeile gravide declară că au fost bătute, iar rezultatele sunt avorturi spontane, copii născuți morți și un risc de la de două până la de patru ori mai mare de a naște un copil cu o greutate mică. Femeile abuzate reprezintă un procentaj mare în rândul victimelor fără adăpost și a celor care se sinucid. Victimelor violenței în familie le este refuzată asigurarea în unele state, deoarece ele sunt considerate a avea o „condiție preexistentă”.

A se vedea, de asemenea, statisticile din prima parte a cărții.

• Care este opinia islamului cu privire la văduve și la femeile divorțate?

Nobilul Coran, spre deosebire de celelalte Cărți modificate (Tora, Biblia, Evangheliile), clarifică faptul că văduvele caste și femeile divorțate au libertatea de a se căsători cu oricine doresc. Nu există niciun stigmat asociat divorțului sau văduviei în Coran:

„Iar dacă divorțați de femei și ele aproape împlinesc timpul lor, atunci luați-le înapoi cu bunățate ori dați-le drumul cu bunățate. Dar nu le luați înapoi pentru a le face rău sau pentru a dobândi un folos necuvenit. Cel care face asta își pricinuieste un rău lui însuși. Și nu luați versetele lui

Allah în derâdere și aduceți-vă aminte de harul lui Allah asupra voastră și de Cartea și de Înțelepciunea pe care vi le-a trimis și prin care v-a povățuit! Și fiți cu frică de Allah și să știți că Allah este Atoateștiutor!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:231]

„Aceia dintre voi care se săvârșesc din viață și lasă după ei soții, ele trebuie să aștepte (o perioadă de) patru luni și zece (zile). După ce au împlinit timpul lor, nu mai e niciun păcat pentru voi pentru ceea ce fac ele cu sine, după cuviință. Și Allah este *Khabīr* (Atoateștiutor) a toate câte le faceți.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:234]

„Aceia dintre voi care se săvârșesc din viață și lasă după ei soții (trebuie să lase) o îndemnare (moștenitorilor) pentru soțiile lor, (prevăzând) întreținerea pentru un an, fără scoaterea din casă. Dacă ele pleacă (de bună voie), voi nu aveți niciun păcat pentru ceea ce fac ele cu ele însele, după cuviință. Allah este ‘Azīz (Atotputernic, Invincibil), *Hakīm* (Preaînțelept).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:240]

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cel care are grijă de o văduvă sau de un sărac este precum un *mujahid* (luptător) care luptă pentru Cauza lui Allah sau precum cel care se roagă toată noaptea și postește în fiecare zi.” (Al-Bukhari)

De fapt, toate soțiile Profetului (Allah să fie mulțumit de ele!) erau divorțate sau văduve, cu excepția soției sale, ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!).

Deci, ce credeți acum? Sperăm că am clarificat unele dintre concepțiile greșite și neînțelegerile pe care le-am fi putut avea cu privire la islam. Să sperăm, de asemenea, că vom înțelege mai bine statutul femeilor în islam.

◆ *Ce a făcut islamul pentru femei?*

Vom menționa acum doar câteva dintre lucrurile pe care islamul le-a făcut pentru femei și nu uitați că aceste învățături și legi i-au fost revelate Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) acum mai bine de paisprezece secole, iar musulmanii adevărați încă le mai practică în prezent:

◆ islamul a afirmat că femeile și bărbații sunt egali în Fața lui Allah Preaînaltul;

◆ islamul a condamnat practicile preislamice degradante, care oprimau femeile;

◆ islamul le-a oferit femeilor dreptul la moștenire și dreptul la deținerea unei proprietăți individuale independente, fără a fi îngrădită în vreun fel de tatăl, soțul, fratele, fiul sau oricare alt bărbat din familie;

◆ islamul le-a oferit femeilor dreptul de a accepta sau de a respinge o propunere de căsătorie, fiind libere de orice presiune;

◆ islamul nu le cere femeilor să-și schimbe numele în momentul căsătoriei;

◆ islamul protejează familia și condamnă trădarea fidelității conjugale. El recunoaște doar un singur tip de familie: soț și soție, uniți printr-un contract de căsătorie autentic;

◆ onorarea, respectarea și îngrijirea soțiilor este un aspect foarte important în islamului:

„Cel mai bun dintre voi este cel care este cel mai bun cu soția lui, iar eu sunt cel mai bun dintre voi cu soțiile mele.”
(Ibn Majah)

Aceasta este una dintre învățăturile Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

♦ islamul poruncește moralitatea profundă în gândire, comportament și aspect. Moda și tiparele sociale, care reduc femeile la simple obiecte sexuale și le exploatează, nu sunt acceptate în islam;

♦ respectarea standardelor de castitate și de moralitate este solicitată în mod egal în islam atât de la bărbați, cât și de la femei;

♦ acoperirea părului sau vâlul islamic nu este o tradiție sau o chestiune inventată de islam sau de învățații acestuia; ci este o Poruncă de la Allah Preaînaltul, pe care islamul o consolidează. Vâlul protejează femeia și o ajută să își păstreze demnitatea și respectul și, de asemenea, menține dragostea și afecțiunea dintre soț și soție:

♦ islamul interzice ferm uciderea femeilor, a copiilor și a persoanelor în vârstă, chiar și în timp de război. S-a spus: „*Istoria nu a cunoscut niciun cuceritor, învingător sau cruciat mai milostiv decât au fost musulmanii.*”

♦ islamul interzice chiar și falsele acuzații de conduită greșită sau rea făcute împotriva femeii, fără a avea dovezi puternice;

♦ islamul are foarte multe de oferit lumii noastre, care are mare nevoie de îndrumare morală și de conduită morală.

Într-o mărturie făcută în fața Comisiei pentru Afaceri Externe a Camerei Reprezentanților din Congresul Statelor Unite ale Americii, din data de 24 iunie 1985, ambasadorul Herman Eilts a declarat:

„*Comunitatea musulmană de pe întreg mapamondul din prezent se apropie de un miliard. Aceasta este o cifră impresionantă. Însă, ceea ce pentru mine este la fel de impresionant este faptul că islamul este religia monoteistă cu cea mai rapidă creștere din ziua de azi. Acest lucru este ceva ce*

trebuie luat în considerare. Ceva trebuie să fie corect cu privire la islam, din moment ce el atrage o bună parte dintre oameni.”

Deci, nu vă lăsați amăgiți și induși în eroare de către mass-media, crezând lucrurile negative pe care le spune despre islam și musulmani. Citiți singuri. Învățați că islamul a înălțat statutul femeii și i-a oferit respectul și onoarea pe care le merită. Acum, știți că islamul nu este o religie extremistă. De aceea, nu priviți la acțiunile extremiștilor și ale persoanelor ignorante, pentru a spune apoi că: „Islamul i-a învățat acest lucru.” Orice persoană rațională va fi de acord că nu poate urî sau judeca o religie întreagă sau pe toate persoanele practicante ale acesteia pe baza actelor celor ignoranți, care pretind a fi ceva ce nu sunt.

Acest portret negativ al islamului în mass-media mondială trebuie să se termine și oamenii trebuie să caute informații de la surse de încredere. Nu în ultimul rând, nemusulmanii trebuie să realizeze faptul că acțiunile ignorante ale unor musulmani (atentate sinucigăse, uciderea de bărbați nevinovați, femei și copii, acte teroriste) nu reprezintă islamul și că acesta și musulmanii nu au nicio legătură cu aceste fapte rele.

Așadar, dacă sunteți interesați de cunoașterea și acceptarea adevărului, nu vă fie frică, rușine sau jenă. Supuneți-vă Celui care ne-a creat pe mine, pe voi și tot ceea ce există, Allah Preamilostivul.

Poate că vă întrebați: „***Ce trebuie să facem dacă vrem să devenim musulmani?***”

1. Primul pas este să credeți că Allah este Singurul Dumnezeu adevărat Care merită să fie adorat și că El nu are parteneri, mijlocitori sau fii.

2. În al doilea rând, trebuie să credeți că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este ultimul Mesager trimis de Allah.

Crezând cu sinceritate acestea și spunând această mărturisire în limba arabă: **Ash-hadu an lā ilāha illa Allah wa ash-hadu anna Mohammedan Rasūlu Allah** (Mărturisesc că nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah și mărturisesc că Mohammed este Mesagerul Său) o persoană devine musulmană.

Știați că... în Statele Unite ale Americii, raportul dintre femeile și bărbații care se convertesc la islam este de 4:1!

Este foarte ușor, o poți face și tu cu ușurință.

Îi cerem lui Allah Preamilostivul să accepte această lucrare de la noi, făcută pentru Mulțumirea și Satisfacția doar a Lui. Îi cerem ca El să facă această lucrare benefică pentru toți oamenii! În cele din urmă, indiferent de ceea ce aceasta conține, ceea ce este corect este doar de la Allah Preaînaltul și ceea ce este greșit este de la noi. Allah, Trimisul Său, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), și islamul sunt departe de orice greșală și Îi cerem lui Allah să ne ierte! Amin!

Statistici

- **Violența domestică reprezintă un sfert dintre infracțiunile de violență denunțate. [Working Party Report, Victim Support, 1992]**

- **În fiecare an, 100.000 de femei solicită tratament în Londra pentru rănilor suferite în căminele lor. [Punching Judy, documentar pentru BBC TV, 1989]**

- **Violența domestică nu se limitează doar la agresiunile fizice, ci include și abuzul sexual și cel psihic, care subminează respectul de sine al unei femei. [McGibbon and Kelly, „Abuse of Women in the Home”, 1989]**

- **Cercetările efectuate de către poliție au revelat că 2/3 dintre bărbați cred că le vor răspunde în mod violent partenerelor lor în anumite situații. [Consiliul Islington, 1994]**

- **Aproape jumătate dintre cazurile de omor ale femeilor sunt comise de către partenerii actuali sau de către foștii parteneri. [National Working Party Report on Domestic Violence, Victim Support, 1992]**

- **Se estimează că aproximativ 2 până la 6 milioane de femei sunt lovite anual în Statele Unite ale Americii.**

- **Bătaia este principala cauză de vătămare a femeilor cu vârste cuprinse între 15 și 44 de ani.**

- **Una din fiecare patru femei însărcinate este lovită. Bătaia poate începe sau se poate intensifica în timpul sarcinii.**

- **Cheltuielile medicale provocate de violența domestică ajung la aproximativ 3 miliarde de dolari anual și întreprinderile pierd în jur de 100 milioane de dolari din cauza concediilor medicale, a absenteismului și a productivității scăzute.**

- Una din fiecare șapte fete este abuzată de prietenul ei și multe vor fi abuzate de soții lor.

- Violența este larg răspândită și denunțată în mod egal de către bărbați și femei. 30% dintre elevii de liceu s-au confruntat cu violența fizică sau sexuală în cadrul întâlnirilor lor. 37% dintre bărbați și 35% dintre femei au provocat o formă sau alta de agresiune fizică asupra partenerilor lor.

- Femeile suferă mai multe leziuni decât bărbații și ele au de două sau trei ori mai multe șanse de a experimenta relații sexuale nedorite.

- 95% dintre crimele violente din campusuri sunt legate de alcool sau de droguri.

- 37% dintre atacatori și 55% dintre victimele violurilor au consumat alcool sau alte droguri.

- Soții și iubiții comit 13.000 acte de violență împotriva femeilor la locul de muncă în fiecare an. [Statele Unite ale Americii, Departamentul de Justiție, 1994]

- Peste 1,7 milioane de femei au fost abuzate fizic în anul 1995 de către partenerii lor, una la fiecare 12 secunde. [Biroul Federal de Investigații – FBI]

- Au fost comise aproximativ 4,5 milioane de crime violente împotriva femeilor între anii 1992 și 1993. [Departamentul de Justiție recunoaște că aceasta este doar o estimare a violenței domestice și a violenței împotriva femeilor.] [Statistica Biroului de Justiție, Sondaj Național privind Criminalitatea și Victimizarea]

- 50% dintre femei vor fi implicate într-un tip de relație abuzivă de-a lungul vieții lor. Am putea vorbi despre fiicele, mamele, soțiile sau prietenele voastre.

- 30% dintre elevii de liceu s-au confruntat cu violența fizică sau sexuală în relațiile lor amoroase.

- 37% dintre bărbați și 35% dintre femei au provocat o formă sau alta de agresiune fizică împotriva partenerilor lor întâlnire.

- Pentru fiecare viol denunțat, 10 NU sunt denunțate.

- Conform celor mai conservatoare estimări, în fiecare an, 1 milion de femei suferă acte de violență neletală din partea unui apropiat. [Bureau of Justice Statistics Special Report: Violence Against Women: Estimates from the Redesigned Survey (NCJ-154348), august 1995, p. 3]

- Alte estimări sugerează că 4 milioane de femei americane experimentează un abuz grav din partea unui apropiat într-o perioadă de aproximativ 12 luni. [Violence and the Family: Report of the American Psychological Association Presidential Task Force on Violence and the Family (1996), p. 10]

- Aproape 1 din 3 femei adulte experimentează cel puțin un atac fizic din partea unui partener. [Violence and the Family: Report of the American Psychological Association Presidential Task Force on Violence and the Family (1996), p. 10]

- În anul 1993, aproximativ 575.000 de bărbați au fost arestați pentru acte de violență comise împotriva femeilor și aproximativ 49.000 de femei au fost arestate pentru acte de violență comise împotriva bărbaților. [Violence and the Family: Report of the American Psychological Association Presidential Task Force on Violence and the Family (1996), p. 10]

- Datele statistice cu privire la violența domestică sunt consecvente dincolo de granițele rasiale și etnice. (Bureau of Justice Statistics Special Report: Violence Against Women: Estimates from the Redesigned Survey (NCJ-154348), august 1995, p. 3)

- 90-95% dintre victimele violenței domestice sunt femei. [Bureau of Justice Statistics Selected Findings: Violence Between Intimates (NCJ-149259), noiembrie 1994]

- În cele mai multe cazuri de violență comisă de femei, aceasta are drept scop autoapărarea și cauzează mai puține daune decât violența masculină. [Chalk & King, eds., Violence in Families: Assessing Prevention & *Treatment Programs, National Resource Council and Institute of Medicine, p. 42 (1996)]

- 47% dintre bărbații care-și bat soțiile fac acest lucru de cel puțin 3 ori pe an. [AMA Diagnostic & Treatment Guidelines on Domestic Violence, SEC: 94-677: 3M: 9/94 (1994)]

- În casele în care au loc abuzuri din partea unui partener, copiii sunt de 1.500 de ori mai susceptibili de a fi abuzați. [Department of Justice, Bureau of Justice Assistance, Family Violence: Interventions for the Justice System, 1993]

- 26% dintre adolescentele gravide au declarat că au fost abuzate fizic de către iubiții lor și aproximativ jumătate dintre ele au spus că bătaia a început sau s-a intensificat după ce partenerul a aflat de sarcină. [Brustin, S., Legal Response to Teen Dating Violence, Family Law Quarterly, vol. 29, nr. 2, 333-334, vara anului 1995); Worcester, A More Hidden Crime: Adolescent Battered Women, The Network News, July/Aug., National Women's Health Network 1993]

- Femeile care sunt victime ale violenței au de 2,5 de ori mai multe șanse să fie rănite atunci când violența este comisă de către un apropiat decât atunci când este comisă de către un străin. [Bureau of Justice Statistics Special Report: Violence Against Women: Estimates from the Redesigned Survey (NCJ-154348), august 1995, p. 4]

- Violența domestică este un ciclu continuu, care produce leziuni din ce în ce mai grave de-a lungul timpului, femeile maltratate fiind susceptibile de a merge frecvent la medic.

[Children's Safety Network, Domestic Violence: A Directory of Protocols for Health Care Providers (1992), p. 1]

- 65% dintre victimele de omucideri comise de parteneri se separaseră de ei înainte de a fi ucise. [Florida Governor's Task Force on Domestic and Sexual Violence, Florida Morality Review Project, 1997, p. 47, tabel 17]

- 88% dintre agresiunile mortale asupra victimelor violenței domestice au o istorie documentată de abuz fizic. [Florida Governor's Task Force on Domestic and Sexual Violence, Florida Morality Review Project, 1997, pp. 46-48, tabelul 14-21]

- 44% dintre victimele omuciderilor comise de partenerii lor au primit amenințări de la criminal. 30% dintre ele au sunat la poliție înainte de incident. 17% au avut un ordin de protecție. [Florida Governor's Task Force on Domestic and Sexual Violence, Florida Morality Review Project, 1997, pp. 46-48, tabelul 14-21]

- O femeie este bătută la fiecare nouă secunde. [California Alliance Against Domestic Violence, 1994]

- Se estimează că o treime din totalul elevilor de liceu și al studenților au suferit deja o relație abuzivă la momentul absolvirii. [Levy, 1992]

- Violența domestică este cauza principală a rănirii femeilor cu vârste cuprinse între 15 și 44 de ani: mai mult decât violurile, jafurile și accidentele rutiere la un loc. [Center For Community Solutions, 1997]

- Există de trei ori mai multe adăposturi de animale în Statele Unite ale Americii decât adăposturi pentru femeile maltratate. [Senate Judiciary Committee, 1990]

- 63% dintre băieții cu vârstele cuprinse între 11 și 20 de ani arestați pentru crimă l-au ucis pe bărbatul care a agresat-o pe mama lor. [Center For Community Solutions, 1997]

- Mai mult de 15 milioane de femei au fost abuzate la un moment dat de-a lungul vieții lor. [Former Surgeon General C. Everett Koop, 1989]

- Între un sfert și două treimi dintre femeile maltratate denunță abuzuri în timpul sarcinii. [„Battered and Pregnant”: A Prevalence Study, Journal of the American Public Health Association]

- Într-un studiu prospectiv făcut pe 1200 de femei gravide albe, hispanice și afroamericane, s-a constatat că una din fiecare șase va raporta abuzuri fizice în timpul sarcinii. [„Abuse During Pregnancy: A Cross-Cultural Study of Frequent and Severity of Injuries”, J. McFarlane, 1991]

- Femeia bătută este atacată în medie de trei ori pe an. [Intimate Violence, R. Gelles and M. Straus, 1988]

- Între 22 și 35% dintre femeile care vizitează serviciile de urgență din Statele Unite ale Americii ajung acolo pentru simptome legate de abuzuri continue. [„Domestic Violence Intervention Calls for More than Treating Injuries”, Journal of the American Medical Association, 1990]

- Familiile în care apare violența domestică merg la doctor de opt ori mai des, vizitează sala de urgență de șase ori mai des și folosesc de șase ori mai multe medicamente pe bază de prescripție medicală decât restul populației. [„Domestic Violence: A Community Crisis Waiting for an Effective Response” Seattle Domestic Violence Intervention, 1989]

Statistici cu privire la infractorii și victimele din Statele Unite ale Americii

Raportul John Jay din anul 2004 solicitat de Conferința Episcopilor Catolici din SUA (USCCB) a fost bazat pe studii realizate de către eparhiile romano-catolice din Statele Unite. Anchetele desfășurate i-au furnizat echipei de cercetare informații din fișierele eparhiale cu privire la fiecare preot acuzat de abuz sexual și la fiecare dintre victimele preotului, într-un format care nu dezvăluia numele preoților acuzați sau eparhiile pentru care au lucrat. Eparhiile au fost încurajate să emită rapoarte proprii bazate pe studiile pe care le-au finalizat.

Raportul John Jay din anul 2004 a fost bazat pe un studiu al 10.667 de denunțuri împotriva a 4.392 de preoți acuzați de abuz sexual asupra unui minor între anii 1950 și 2002. Numărul de 4.392 reprezintă patru la sută din totalul de 109.694 de preoți activi în acea perioadă. [A se vedea următoarele referințe: „Draft survey: 4,450 priests accused of sex abuse”. CNN. February 17, 2004, „Executive Summary of «The Nature and Scope of the Problem of Sexual Abuse of Minors by Catholic Priests and Deacons in the United States»” John Jay College of Criminal Justice]

Aproximativ 56% au avut o acuzație împotriva lor; 27% au avut două sau trei acuzații împotriva lor; aproape 14% au avut de la patru la nouă acuzații împotriva lor; 3% (149 preoți) au avut 10 sau mai multe acuzații împotriva lor. Acești 149 de preoți au fost învinuiți de abuz sexual comis împotriva a aproape 3.000 de victime sau 27% dintre denunțuri. [Reese, Thomas J. (2004-03-22), „Facts, Myths and Questions”, „America Retrieved”, (2009-07-29)]

- Acuzațiile au fost întemeiate pentru 1.872 de preoți și nefondate pentru 824 de preoți. Acestea au fost considerate a fi

credibile pentru 1.671 de preoți și necredibile pentru 345 de preoți. 298 de preoți și diaconi, care au fost exonerati, nu sunt incluși în studiu.

- 50% aveau 35 de ani sau mai puțin la momentul primei instanțe a presupusului abuz (a se vedea referința anterioară).

- Aproximativ 70% dintre aceștia au fost hirotoniți înainte de anul 1970 (a se vedea referința anterioară).

- Mai puțin de 7% dintre ei au denunțat că au fost victime ale abuzului fizic, sexual sau emoțional în copilărie. Deși 19% dintre ei aveau probleme cu abuzul de alcool sau de droguri, doar 9% au raportat că ar fi consumat droguri sau alcool în timpul cazurilor de abuz (a se vedea referința anterioară).

- Au fost denunțate aproximativ 10.667 de cazuri de abuzuri sexuale comise de clerici în această perioadă: în jur de 81% dintre aceste victime au fost băieți. 22,6% aveau vârsta de 10 ani sau mai puțin, 51% aveau vârste cuprinse între 11 și 14 ani și 27% aveau vârste cuprinse între 15 și 17 ani. [Reese, Thomas J. (2004-03-22). „Facts, Myths and Questions” America Retrieved 2009-07-29, Bono, Agostino. John Jay Study Reveals Extent of Abuse Problem, John Jay College of Criminal Justice. The Nature and Scope of the Problem of Sexual Abuse of Minors by Catholic Priests and Deacons in the United States: 4.3 Characteristics of children who alleged sexual abuse by Catholic priests, p. 69]

- Un număr substanțial (aproximativ 2000) de copii foarte tineri au fost victime ale preoților în această perioadă de timp.

- În cazul a 9.281 de victime chestionate, exista o investigație în desfășurare. În 6.696 (72%) dintre cazuri, a fost efectuată o anchetă a acuzației. Dintre acestea, 4.570 (80%) au fost motivate; 1.028 (18%) au fost nefondate; 83 (1,5%) s-au dovedit a fi false. În 56 de cazuri, preoții au negat acuzațiile.

▪ Mai mult de 10% dintre aceste acuzații nu au putut fi dovedite. (Acest lucru nu înseamnă că acuzația era falsă, ci doar că eparhia sau ordinul nu a putut stabili dacă pretinsul abuz a avut loc în realitate.)

▪ Pentru aproximativ 20% dintre acuzații, preotul era decedat sau inactiv la data primirii acuzației și, de obicei, nicio anchetă nu s-a desfășurat în aceste condiții.

▪ În cazul a 38,4% dintre acuzații, abuzul se presupune că a avut loc într-un singur an, în 21,8% pretinsul abuz a durat mai bine de un an, dar mai puțin de 2 ani, în 28% între 2 și 4 ani, în 10,2% între 5 și 9 ani și, sub 1%, 10 ani sau mai mult.

Multe dintre abuzurile sexuale denunțate au implicat mângâieri sau abuz nespecificat. A existat, de asemenea, un număr mare de acuzații de abuz mai grav, inclusiv acte de sex oral și contact sexual. În 26,6% dintre cazurile denunțate nu au fost furnizate informații detaliate cu privire la natura abuzului. 27,3% dintre ele au implicat sex oral asupra victimei. 25,1% dintre ele au implicat penetrare sau tentativă de penetrare.

Deși au fost denunțate acte de abuz sexual asupra minorilor în fiecare an, incidența abuzurilor denunțate a crescut de câteva ori în anii 1960 și 1970. A existat, de exemplu, o creștere de mai mult de șase ori a abuzurilor comise de bărbați cu vârste cuprinse între 11 și 17 ani între anii 1950 și 1970. După apogeul atins în anii 1970, numărul de incidente a scăzut prin anii 1980 și 1990, chiar mai mult decât a crescut rata de incidență în anii 1960 și 1970.

În primăvara anului 2002, Christian Science Monitor a întocmit un raport cu privire la rezultatele sondajelor naționale realizate de către Ministerul de Resurse Creștine și a concluzionat:

„În ciuda titlurilor din ziare cu privire la preoții pedofili din Biserica Romano-Catolică, cele mai multe Biserici americane care au primit acuzații de abuzuri sexuale asupra copiilor sunt cele protestante,

iar cei mai mulți dintre prețișii agresori nu sunt clerici sau personal al Bisericii, ci voluntarii Bisericii.” [Clayton, Mark, Sex Abuse Spans Spectrum of Churches, Christian Science Monitor, 2002, p. 1]

George Weigel, de la Catedra de Studii Catolice a Centrului de Etică și Politică Publică de la Washington, Districtul Columbia, a remarcat:

„Doar în Statele Unite, 39 de milioane de victime au denunțat abuzuri sexuale în copilărie (...) Profesorul de la Universitatea Hofstra, Charol Shakeshaft, a declarat că între 6 și 10% dintre elevii școlilor publice au fost molestați în ultimii ani – aproximativ 290.000 între anii 1991 și 2000. Potrivit altor studii recente, 2% dintre infractorii care au comis abuzuri sexuale au fost preoți catolici - un fenomen care a atins apogeul între mijlocul anilor 1960 și mijlocul anilor 1980, dar se pare că practic a dispărut (doar șase cazuri credibile de abuz sexual clerical au fost raportate în anul 2009 în cadrul auditului anual al Conferinței Episcopale Americane, într-o Biserică cu aproximativ 65.000.000 membri). [Cu toate acestea,] abuzul sexual relatat în mass-media la nivel mondial este aproape în întregime o poveste catolică, în care Biserica Catolică este portretizată ca fiind epicentrul abuzului sexual asupra minorilor.”
 (<http://www.firstthings.com/onthesquare/2010/03/scoundrel-times>. Regăsit 2010- 04-20)

Tom Hoopes, pe atunci editor executiv al Registrului Național Catolic, a observat:

„În prima jumătate a anului 2002, cele mai mari 61 de ziare din California au relatat aproape 2.000 de povești despre abuzuri sexuale în cadrul instituțiilor catolice, majoritatea cu privire la acuzații din trecut. În aceeași perioadă, aceste ziare au dezvăluit patru povești despre descoperirea mult mai mare a guvernului federal - și în curs de desfășurare - scandalul abuzurilor din școlile publice.” („A ignorat mass-media abuzurile sexuale din Școli?”, 2006-08-24)

Cuprins

Nr.	Titlu	PAG.
1	<i>Introducere</i>	3
2	<i>Statutul femeilor nemusulmane</i>	5
3	<i>Statutul femeilor în islam</i>	54
4	<i>Statistici</i>	101

IslamHouse.com

الإسلام بلغات العالم

Islam in the languages of the world

